

Agnė Vei

paliesti marsą

Paliesti Marsą
Autobiografinė knyga-rinkinys
Agnė Vei

Šēsiems individualistams, kurie kažkada laimingai gyveno po vienu stogu:

mamai, tēčiui, broliams Tadui ir Vitui, krikštasūniui Vincentui ir dukterėčiai Vaivai.

Didžiulis „Terima Kasih“ („Ačiū!“) Ažuolui.

Kuriu gyvenimą. Gyvenimą, kuris prasidėjo su noru paliesti Marsą.

Agnė Vėi

Paliesti Marsą

Autobiografinė knyga-rinkinys

Agnė Vei

ISBN 978-609-408-338-9

Leidėjas ir autorius

Agnė Vei (Agnė Valaitytė)

Dizainas

Marius Kasperas

Redagavo

Hesi Group

Knyga yra saugoma autorių teisių.

© Agnė Vei 2012

Turinys

IŽANGA 10

Skyriai:

1.) *MADOS DIZAINO DĖSTYTOJAS 16*

2.) *MADOS DIZAINO STUDENTAS 23*

3.) *ALKIS IŠ MARSO 30*

4.) *AŠ MYLIU PER DRABUŽĮ 42*

5.) *MADOS DIZAINERIS 47*

6.) *AŠ TUŠČIAS, AŠ NIEKAS 56*

7.) *AZIJA 70*

8.) *DANGAUS PAUKŠTIS (INTERPRETACIJA) 90*

PABAIGA 97

NUOTRAUKOS 98

„Mes visi turime teisę skristi ten, kur panorėję, ir būti tuo, kuo trokštame.“

Džonas Livingstonas Žuvėdra

Malaizija. Sėkmės sodas. Mielas butas-kišenė. Rytas, maždaug 11.15. Ranguosi kaip katinas lovoje, pro šokoladines užuolaidas saulės spindulys kutena koją, už lango – sekmadienis. Dušas su mintimi „šiandien noriu būti lengvai“, saulės akiniai su mintimi „noriu matyti mažiau“ ir mano kojos su „Miu-Miu“ rožiniais batukais – „rožinis, rožinis, rožinis, mielas ir gražus pasaulis!“. Aš, skėtis ir mano M, – visi pakeliui į vėlyvų pusryčių medžioklę! Labas rytas, Kvala Lumpūro miegaliai! Kelkitės! Šiandien mums norisi gryno oro, gaivaus vėjelio ir nieko negalvoti... Nieko negalvoti! Ar girdit – nieko negalvoti! Pasak M, gyvenimas yra žaidimas ir jį reikia žaisti. Būkime vaikais! Žaiskime ir nieko negalvokime!

12.15. Gazuoto vandens burbuliukai primena lietu, natūralios apelsinų sultys suteikia jėgų... Muzika, muzika, tyliai rami muzika leidžia toliau nieko negalvoti! Kavinėje ant stalo guli šimtas keistų kortelių... Mes pradedame žaisti. „Trauk!“ – netrukus išgirstu. Ir štai po keleto akimirkų rytinis „nieko negalvoti“ kažkur išnyksta, nes mano ištraukta kortelė klausia:

„Jeigu tu rašytum knygą, apie ką ji būtų?“

Visai neseniai, gal prieš porą metų, į mano elektroninio pašto dėžutę įkrito laiškas nuo draugo. Jo klausimas „Kaip tu sieki ramybės?“ tapo dalimi manęs. Suvokusi save kaip spindulį ir iškeitusi pažadus į nežinomybę aš pati pradėjau ieškoti atsakymų į klausimus, kurie mane kankina kasdien, nuolat, visada. Noriu pasidalyti tuo, ką atradau, ir tikiu, jog „tai“ lengvai ir saldžiai sujauks tavo pasaulį ir primins tau, jog esi gražus, veiklus ir laimingas žmogus. Juk kartais, kaip rašė mano draugas, užtenka vien idėjos, kuri sujudina visą pasaulį!

Mano prabanga yra detalės ir menas atrasti ryšį tarp priešingybių. Pirmoji mano gyvenimo detalė buvo ta, jog gimiau ankstyvą rytą, kurio naktis padovanojo šiam pasauliui 12 berniukų ir vieną mergaitę. Jai tėvai davė Agnės vardą. Mano vardo reikšmė yra ugnies ir nekaltybės (Dievo avinėlio) sąjunga. Visą gyvenimą liepsnoju aistra gyventi ir ieškau „savo“ nekaltosios, kupinos svaigulio ir skrydžio laisvės būti. Mados dizainas – mano gyvenimo raktas į tūkstančius klausimų, atsirandančių kasdien, nuolat, visada.

Studijuoti mados dizainą pradėjau ruoštis nuo dvylikos metų. Jau praėjo 16 metų, per kuriuos išmokau stebėti, matyti, tylėti, veikti, klausyti, inspiruoti, bėgti, ieškoti ir pan., o tai yra du x 8, arba dvi begalybės. Nusprendžiau pasidalyti tuo, ką taip ilgai laikiau paslaptyste. Ir štai man 28-eri, tai taip pat du x 8, arba dvi begalybės. Kažkurį Azijos rytą aš savęs paklausiau – ar aš kaip mados pasaulio atstovas galiu būti pavyzdžiu rūpinantis mūsų planeta plačiąja prasme, kuri prasideda nuo žmogaus su vizija studijuoti mados dizainą? Apima jį kaip individą (unikalumas, mąstymas, kūnas, mityba, drabužis, bendravimo menas) bei aplinką, kurioje jis yra, bet svarbiau, kur ketina nukeliauti.

Koks gali būti mano kaip individualo, turinčio unikalios patirties, indėlis būnant jauno žmogaus mokytoju ar inspiruojančiu pavyzdžiu?

Didžiulis! Pozityviai ir su nuoširdžiausia pasaulyje šypsena.

Ir tai, mano drauge, yra mano ramybė.

Azija mane išlaisvino nuo „aš, aš, aš“. Dvejų metų tylą sudėliojo mintis. Mano veide apsigyveno šypsena!

Džiaugsmingai pranešu – čia, Malaizijoje, Sėkmės sode, gimė mano pirmoji knyga – „Paliesti Marsą“.

Aš sugebu matyti (mano prabanga yra detalės), girdėti (save, tave, mus supantį pasaulį), jausti (gyvenu klausydama intuícijos ir širdies balso) ir moku veikti (kad ir kaip būtų sunku, tu pakylė nuo stalo su šypsena ir pasitinki pasaulį). To pabandysiu išmokyti ir jus. Būkime atviri naujoms idėjoms!

Kartą į „Google“ paveiksliukų paieškos programą nusprendžiau įvesti žodį „laiptai“. Interneto platybės atvėrė šimtus nuotraukų su laiptais, ant kurių vyko gyvenimas – kažkas gėrė kavą, kažkas miegojo, bėgo, kažkas įsimylėjo ar net pirmą kartą pasibučiavo, žindė kūdikį, laiptai buvo spalvoti, bespalviai, vedė į nieką, tapo mados podiumu ar kūrybinės fotosesijos dalimi ir t. t., ir taip be galo. Susižavėjusi nuotraukų gausa ir įvairove aš pradėjau intensyviai ieškoti laiptų, kurie būtų šiandienio mano gyvenimo atitinkmuo.

Radau! Radau! Radau! Džiugiai sušukau.

Laiptai, balti kaip pienas. Kiekvienas laiptas – dizaino forma, kuri gimsta, kai tau svarbus kiekvienas milimetras. Precizika. Gyvenimas. Svarbus kiekvienas milimetras. Dizainas. Jie at-

kartoja tobuliausią gamtos formą – spiralę ir žmogaus esmę būti geriausiam, tada blogiausiam ir vėl geriausiam. Svarbus kiekvienas milimetras. Trys pakopos ir treji sparnai! Tai mano trys profesinio gyvenimo etapai, kuriais įkvėpsiu, o gal ir ne, bet pabandyti verta. Svarbus kiekvienas milimetras.

Pirmasis segmentas, pirmasis skrydis. Trumpai tariant... tai apie pirmus potyrius – pirmoji kolekcija, pirmasis darbas, pirmieji kūriniai, pirmieji titulai ir įvairiausi „antpečiai“. Tai viso ko pradžia – svajonė. Tai apie tai, jog tu jau nebe vaikas, tai apie tai, jog būti suaugusiam nelengva, tai apie „tai“ – apie skubėjimą išmokti, smalsumo alkį, kritimą, naivumą, meilę meilei ir vidinę jėgą, vis stumiančią tolyn.

Antrasis... Jei trumpai... tai apie paieškas, ieškojimus ir klystkelius, tai apie klausimą „Kas aš?“, tai apie „tai“ – tave ir tavo unikalų kelią. Tai apie „juos“, kurie tave klaidina, tai apie sielos balsą ir tikėjimą savimi.

Trečiasis vardu Azija. Jei trumpai, tai apie lobį, apie lobį suvokti, kas esi ir kur keliauji gyvenimo keliu. Tai apie „tai“ – paprastumą, nuolankumą, atvirumą, tai apie duoti, dalytis, šviesti, nesustoti. Tai apie „tai“ – ramybę, šypseną, norą įkvėpti kitus. Tai apie meilę savo šaliai, šeimai ir pasauliui, tai apie norą ir nenorą grįžti, būti čia, dabar ir visados... Tai apie prasmę.

„Tai“ – mano misija. Misija įkvėpti, atrasti atsakymus į kasdienius mados gyvenimo dizaino klausimus, misija sujunginti tavo pasaulį ir mano ketinimas suteikti šviesos ir tikėjimo dizaino žmonėms (šiandienos pasaulyje jais esame mes visi), išsibarsčiusiems per visą planetos 24 902* perimetro ilgį, tik per mados filtrą. Kurkim, ieškokim, nesustokim!

Klausiu savęs: ar man pavyksta? TAIP. Ar man nepavyksta? Irgi TAIP. Aš bandau, juk turiu galimybę klysti ir atrasti. Aš

šypsaisi ir atveriu galimybių langą.

* Kapitalizmas 24 902 – naujasis verslas, „naujoji“ šiandienė atsakomybė darant verslą rūpintis individualiais ir pasauliu per visą žemės perimetrą, kuris lygus 24 902 mylioms. Prie šios Richardo Bransono idėjos prisijungiu ir aš.

Langas

Skrydžiui (svajonei išsipildyti) reikalingas langas. Atverk jį.

Nori keliauti? Pradėk skaityti apie keliones. Nori išmokti italų kalbą? Užsirašyk į italų kalbos kursus. Nori tapti mados dizaineriu? Pabandyk nupiešti suknele. Nori būti lieknas? Fotografuok obuolius. Nori vairuoti „Ferrari“? Pabandyk jį iš pradžių išsinuomoti. Trokšti suprasti save? Pradėk rašyti dienoraštį. Nori garbės? Pagalvok, ką gali nuveikti, kad jos nusipelnytum. Atverk langą! „Tu viską gali“, – taip visą gyvenimą kartojo Mama. Ji žino, nes tu esi iš jos. Atverk langą!

Taip, taip, žinau. Jau atvėriau. Laukdama nebelaukiu, tikiu – „Gyvenimas yra gražus“* (ar matei šį filmą?), būk atviras naujoms idėjoms. Užsimerkiu, medituoju, matau jūrą, mane supa geras pasaulis, man gera, aš skrendu pilvu liesdama medžių viršūnes! Atverk langą!

Man buvo 22-eji, kai buvau labai įsimylėjusi, tiksliau, tokia buvau nuolat, kiek save atsimenu, nes meilė – mano esmė. Dailės kombine susipažinau su dailininku-juvelyru. Koks jis buvo? Senas, piktas, mėgstantis rėkti cholerikas ir dar be viso to

alkoholikas, veteranas, mušantis savo žmoną ir daužantis mano buvusio M studijos duris. Juodas lietpaltis, juoda skrybėlė ir baltas šalikėlis – dvilypė asmenybė: žmogus „pyktis“ pavirsdavo į žmogų „gėris“, kai kalba pasisukdavo apie juvelyriką. „Aš esu *fucking* genijus!“ – gana dažnai skambėdavo senasis dailės kombinatas. Įdomiausia buvo tai, jog šis „ *fucking* genijus“ toks ir buvo. Jo studija buvo itin tvarkinga ir švari, o kūriniai – nepaprastai gražūs. Vieną dieną jis man šiek tiek pasakojo apie save ir „langą“, kurį mėgsta graviruoti ant žiedų. Langą pabėgti, langą pasislėpti nuo visų, langą išlipus išgirsti save, tą *fucking* langą, kuris suteikia prasmę, kai tau linksma, bloga, gera, sunku, kai tau norisi išnykti. Ramiai papasakojęs lango koncepciją „ *fucking* genijus“ vėl pradėjo rėkti... Mintyse galvojau „OK, *fucking* ligoni, ramybės tau, bet kūriniai... Koks *fucking* grožis!“

Užtenka verkti, skųstis, teisintis ir kaltinti kitus.

Atverk langą, savo langą, galimybių langą. Dėl savęs, dėl artimo, dėl pasaulio!

* Roberto Benigni filmas „Gyvenimas yra gražus“.

1.) *MADOS DIZAINO DĖSTYTOJAS*

Nuo tos dienos, kai perskaičiau pirmąją mados dizaino paskaitą, tai buvo 2008 m. gilios žiemos pabaiga, suvokiau, jog esu edukatorė.

Tą pačią dieną mane pradėjo persekioti klausimai, į kuriuos atsakymų ieškau kasdien:

Kas yra mados dizaino dėstytojas? Tai mados dizaino atspindys ar šešėlis? Stebėtojas ar sekėjas? Asmenybė ar pilka pelė? Mados dizaineris ar mados atstovas? Ir t. t.

Šiandien atsakau:

Taip, ir atspindys, ir šešėlis. Taip, ir stebėtojas, ir sekėjas. Taip, ir asmenybė, ir pilka pelė. Taip, ir mados dizaineris, ir mados atstovas. Taip, taip, taip.

Žinai, ką?

Mados dizaino dėstytojas yra:

Mokytojas. Tylos skleidėjas. Ramybės nešėjas. Angelas. Ke-
liautojas. Klounas. Psichologas. Be meilės negalintis. Spalvotas.
Įdomus. Rimtas. Žvelgiantis plačiai. Mąstytojas. Stebėtojas.
Einantis į priekį. Irkluotojas. Minčių kolekcionierius. Šviesos
ūkininkas ir skleidėjas. Svajotojas. Mistikas ir vaizdų kūrėjas.
Debesų kepėjas. Delfinas. Liūtas. Katinas. Žuvis. Tikintis.
Rašytojas. Aštuonetas ir begalybė.

Mada, dizainas ir dėstytojas

Mada – tai ergonomika ir grožis. Kitais žodžiais tariant, tai – gamtos atkartojimas arba natūrali forma, atliekanti funkciją, mokanti atsinaujinti, galiausiai mirštanti užburtame rate. Grožis – mados esmė ir estetiškos formos suvokimas per kultūrinę prizmę.

Dizainas – tai pavidalo ir traukos suteikimas formai, arba intelektas idėjų pasaulyje. Realiame pasaulyje tai atitinka veiksmą – tiesiu ranką, imu ir sakau: „Tai yra mano.“

Dėstymas – idėjų sklaida, dėstytojas (mokytojas) – tai sekti-
nas pavyzdys, arba „aš noriu tapti juo“ forma, kuri prisiima atsakomybę suteikti žinių, išpėti ir paleisti jauną žmogų jam skirtai misijai atlikti. Pirmiausia tai – žmogus „duoti“, tada žmogus „toleruoti“ ir galiausiai žmogus „palinkėti sėkmės ir tikėjimo“.

Taigi, mados dizaino dėstytojas šiandien yra asmenybė (sekti-
tinus pavyzdys), kolega bei profesionalas, sugebantis atsiriboti nuo visų asmeniškumų ir kuruojantis jauno žmogaus judėjimo kryptį – įkvėpti, dalytis, šviesiai mąstyti ir būti / veikti savo, šeimos ir pasaulio bei būsimų kartų labui.

Dizaino mąstymo įdiegimas – šiandienio pasaulio sprendimai!

Trys mokytojai

Per 16 draugystės su mada metų sutikau tik tris mokytojus. Mano brangiausias mokytojas net nebuvo mados žmogus.

Lilė liks mano atmintyje visam gyvenimui. Tai buvo pats skaisčiausias, tyriausias ir jautriausias žmogus, suteikęs esmę mano mokymosi keliui, mano asmenybės tobulėjimui ir brandai. Ji buvo keramikos meistrė, švaros, estetikos ir pozityvumo kupina menininkė. Su šiuo žmogumi man teko garbė praleisti net penkerius mokymosi metus. Su šiuo žmogumi susiję patys šilčiausi atsiminimai: Lilė man paaiškino, kas yra baltas popieriaus lapas, ji man parodė, jog pieštuko drožimas yra pasiruošimas darbui ir savotiška išsivalymo meditacija prieš eskizo gimimą, ji man parodė, kaip atrodo Paryžiaus mėlyna spalva (!). Tai buvo žmogus, kuris mane subtiliai formavo su didžiai pasikaustyta kantrybe vis primindamas, jog kokybė visada svarbiau už kiekybę. Ji visad palikdavo galimybę rinktis. „Niekada nesakyk nežinau, – Lilės žodžiai skamba iki šiol. – Tu žinai, išgirsk, ką sako tavo širdis.“ Penkerius metus ruošiausi stoti į Dailės akademiją, bet ji vis sugebėdavo užbėgti už akių ir priversti mąstyti – „Ten pakliūva tik stipriausi. Ar pagalvojai, ką darysi, jei neįstosi?“ „Taip, – tariau. – Toliau kryptingai ruošiuosi. Juk galiausiai įstosiu, jei ne pirmais metais, tai antrais, jei ne antrais, tai gal trečiais, galiausiai juk pavyks?“ Jos žodžius nuolat lydėdavo tylą, o tai buvo erdvė mano mąstymo lavinimui. „99 procentai darbo ir 1 procentas talento“ – kita Lilės frazė, kurią atsimenu iki šiol. „Mada yra brangus malonumas, tu rizikuoji. Talento ir aistros nepakaks, viską reikia apjuosti darbu“, – ramiu veidu ir dailia šypsena sakydavo ji.

Kai Lilę lydėjau į didžiąją kelionę, jau buvau pabaigusi Dailės akademiją, į kurią įstojau iš pirmų metų, net 4 numeriu (!) į valstybės finansuojamą vietą, vėliau sėkmingai dirbau mados dizainere. „Iki“, mintyse tariau jai – bandžiau išlikti stipri, bet vos tik išėjau pakvėpuoti grynu oru, pradėjau verkti. Kaip vienas žmogus gali duoti tiek daug? Ji buvo tokia paprasta! Ji – mano angelas!

Mano brangiausias dėstytojas buvo savo srities profesionalas, puikiai įkūnijęs „noriu tapti juo“ formą.

Mūsų keliai su Jolanta susitiko Vilniaus dailės akademijoje, trečiais studijų metais. Su ja pradėjau kurti pirmas kolekcijas. Studijų metai buvo labai intensyvūs – renginiai, konkursai, įvairūs projektai – nuolatinis judėjimas. Buvau maksimalistė, jaučiausi alkana, troškau mokslo ir žinių. „Tuo, kuo sergi tu, nereiškia, kad serga kiti“, – gana skaudžiai skambėjo jos žodžiai. Kai bandydavau skųstis, jog kolekcijoms kurti reikia būti finansiškai stipriam, ji staiga paklausdavo: „O prieš rinkdamasi mados dizaino kryptį tu to nežinojai?“ Frazes lydėdavo tylą su šypsena, kartais tai erzindavo, tu pradėdavai pykti ant savęs, tave supančio pasaulio, vargšų tėvų, bet galiausiai tai versdavo mąstyti ir kurstydamas kūrybiškumą. Su ribotais finansais (aš neturėjau pinigų!) pradėjau mokytis kūrybiškai prieiti prie sprendimų – juk gerą kolekciją galima sukurti ir pigiau – svarbiausia yra koncepcija / idėja / žinutė, kurią nori pasakyti, kokybė, prototipas, pristatymas, pateikimas, formos, siluetai, spalvos ir pan. Jolanta buvo Vilniaus modelių namų vyriausioji dizainerė ir veidas, ji buvo siekiamybė. Kukli, paprasta, stilinga, maloni, nors ir labai užsiėmusi, visada randanti savo studentams laiko. Kai vėščiau bakalauro ir magistro kolekcijas, Ji tapo mano pagrindiniu gidu, kuris, kad ir kaip būtų keista, suteikė be galo daug laisvės. Ji niekada neversdavo nieko daryti, ji palikdavo vietas tavo sprendimams ir pasirinkimui – tu galėjai būti blogiausias, galėjai būti geriausias – ji privertė suvokti, jog viskas priklauso nuo tavęs. Tai didžiausia pamoka – VISKAS PRIKLAUSO NUO TAVĘS, tiksliau, tu esi pats sau bosas. Mane itin žavėdavo tas kolegiškas atstumas, kurį ji mokėdavo išlaikyti, – atstumas pagarbai suvokiant, jog tu esi studentas, o ji – tavo dėstytojas. Jos žvilgsnio ir judesių intelektualumas visada priversdavo pasitempti. Pagarba. Švara. Estetika. Tyla. Detalės.

Mano brangiausias mados dizaino vadovas.

Giedrė – Vilniaus dizaino kolegijos įkūrėja ir vadovė. Mūsų keliai susikirto viename vakarėlyje, tuo metu dirbau mados dizainere, kuravau kelis projektus. Netikėtai atsirado galimybė dėstyti, prasidėjo naujas etapas – įgytomis žiniomis galėjau dalytis su jaunąja karta. Naujų iššūkių metas mane baugino, o kartu privertė jaustis naudinga. Giedrė – veiksmo žmogus. Smulki, inteligentiška, be galo griežta ir reikli, protinga, intelektualė ir kupina polėkio. Tai tikras edukatorius, kuris sujungė mokymosi esmę – matyti, klausyti(tis), imtis veiksmo. Tai – žmogus, kuris man nieko nesakęs įtikino, jog esmė – ne skambūs pavadinimai, o suvokimas, kas esi. „Aš labai gerai žinau, kas aš esu“, – jos žodžiai dar kartą sudrebino ir privertė susimąstyti – ne popieriais ir diplomais reikia nukabinti sienas ir ne „pliusiukus“ rinkti šiame gyvenime. Esmė yra suvokti, kas esi ir ko sieki, kuo gali būti naudingas šeimai, draugams, galiausiai, kaip gali prisidėti prie pasaulio gerovės. Daug mažčiau. Ojoj... Savo apmąstymus nusivežiau net iki Milano, o galiausiai net ir iki Azijos. Tai mane įkvėpė ieškoti savo ramybės (keliauti, rašyti knygas, stebėti), perskaityti šimtus knygų, kalbėti, dalytis, staugti kaip vilkei ir net užčiuopti savo esmę. Aš suvokiau, jog sunkiausias šiame gyvenime darbas yra darbas su savimi. Jei esi geras savo savęs bosas, visi kiti darbai yra įveikiami. Šis žmogus man padėjo atrasti prasmę mano kelyje vien savo pavyzdžiu, savo buvimu, tylą. Kai gavau darbo pasiūlymą dėstyti Azijoje, ji buvo tas žmogus, kuris apkabino, nuoširdžiai apsidžiaugė ir palinkėjo didžiausios sėkmės.

Esu dėkinga ir džiaugiuosi, jog trijų mokytojų išmintimi galiu dalytis su dabartiniais savo studentais. Manau, svarbu būti kartu, mokytis vieniems iš kitų. Žodis „kartu“ išvertus iš lietuvių kalbos reiškia ne tik buvimą kartu, bet ir kartumo skonį. Šiame gyvenime būna visaip.

Turiu pripažinti ir tai, jog sutikau mokytojų, į kuriuos žiūrėdama maščiau „Aš tavimi netikiu“. Ji dėstė anglų kalbą. Ji buvo mano draugė draugė, kurios bute apsistočiau pirmąją naktį, vos tik atvykusi į Milaną. Pro langus pūtė šaltas žiemos vėjas, gulėjau ant žemės ir verkiau. „Tu niekada negyvensi *Naviglio Pavese!*“ – sakė storas „mokytojas“, valgydamas makaronus su svogūnais. Kitos dienos pietų metu grįžau savo daiktų.

„Gal susiradai butą?“ – paklausė ji, išlindusi iš kambario, kuris priminė urvą. „Taip“, – atsakiau ir toliau dėjau daiktus. „Kur gyvensi?“ – paklausė staiga. Gražindama raktą nusišypsojau ir tariau: „*Naviglio Pavese.*“ O tada išskubėjau į baltąjį butą Golas gatvėje su langais į *Naviglio Pavese*, priklausantį kalbų mokyklai, į kurios kursus vaikščiojau kelis mėnesius ir tai nekainavo jos įsivaizduojamo milijono. Suvokiau, mano gyvenime nėra reikšmės „niekada“, aš nustočiau savęs klausinėti „kaip?“ ir viską iškeičiau į „veikti“.

Ir pabaigoje apie dar vieną mokytoją, kurį sutikau Azijoje...

Aleksas – mano kolega ir draugas. Šiandien mes pietavome kartu ir visą valandą gan intensyviai diskutavome apie šį „aukštyn kojomis“ apsivertusį pasaulį. Jis mane privertė susimąstyti ir gražino į realybę, žmogiškąją realybę būti geram, išklaudyti, išgirsti, pamatyti. „Turta yra laikina laimė, – teigė jis. Duoti, keistis, mokytis... Agne, mes esam laimingi, kad neturime didesnių problemų. Turėtume būti dėkingi.“ Didžiąją laiko dalį aš tylėjau ir klausiau, jau seniai su niekuo nuoširdžiai nesikalbėjau, tad išgirdus nuoširdžiai kalbantįjį norėjosi tik klausytis ir pasisemti bent lašelį išminties. Prie jo minčių prisidėjo ir vakar nusipirkta knyga apie Dalai Lamos dvasinę biografiją. Staiga mano kelių dienų tuštynė, kuri reiškesi besaikiu pieninio šokolado valgymu, pradėjo kažkur tolti. Aš suvokiau,

jog ta valanda buvo ypatinga, ji savotiškai mane pažadino ir pasakė: skirk laiko savajai meditacijai, skirk laiko maldai, paprašyk tvirtumo, stiprybės, žvelk plačiau, šypsokis ryškiau, tu esi čia ir dabar, tavyje yra Dievas – didysis mokytojas. Tu esi laiminga, jog turi galimybę mokytis ir mokytis iš jo, iš savęs – matyti, klausyti, jausti ir imtis veiksmo. Karščiui kepinant grįžome į mokyklą ir mus nusinešė darbai. Aleksas – labai geras žmogus. Atsidavęs tėvas, plačių pažiūrų, sugebantis kalbėti su tokiu supratingumu ir išmintimi. Jis keliautojas, kuris kartais primena klouną. Jis gilus žmogus, kurio prabanga yra „paprastumas“. Mūsų pokalbiai kartais pratęsimi. Man patinka, jog šis mokytojas moko į viską žiūrėti paprasčiau ir racionaliau, bet būtent tai ir yra sudėtinga.

2.) *MADOS DIZAINO STUDENTAS*

Išsilavinimas yra raktas į tavo savirealizacijos „kambarį“. Lavindamas save tu kasdien išveži iš savo galvos kalnus šiukšlių ir tampi atviras naujoms idėjoms. Augi. Tobulėjai. Pamatai, kad gyvenimas yra kupinas iššūkių, kurie padaro jį itin įdomų. Laimingi tie, kurie visą gyvenimą sugeba išlikti studentais, čia kalbu apie smalsumą / alkį nepamirštant „alaus“, „Facebook“ ir „vakarėlių“.

Dar būdama mados dizaino studente suvokiau ir pastebėjau kelias itin svarbias detales arba niuansus, be kurių būtų labai sunku būti mados dizaino studentu. Taigi, mados dizaino studentui tiesiog būtinas artimas žmogus, kuris palaiko, skatina, tiki tavimi ir yra didžiausias tavo kūrinių gerbėjas, net jei tu šiame gyvenimo etape esi pats blogiausias. Šiam žmogui tu gali paskambinti vidury nakties, šeštą valandą ryto, tu gali rašyti jam pačius beprotiškiausius laiškus ir tu žinai, kad šis žmogus tave priims būtent tokį, koks tu esi, išklausys, kartu išgers kavos, jei reikės, pamaitins ir galiausiai primins, kad „tu gali“. Šie žodžiai, pasakyti reikiamu metu ir reikiamoje vietoje, daro stebuklus. Mano atveju tas žmogus yra mama, taip pat geriausia draugė.

Kitas faktorius – alkis, meno, grožio, skrydžio, smalsumo alkis. Tu privalai būti alkanas.

Toliau eina tavo alkio rezultatas – pirmoji kolekcija, kuri tampa tavo prisistatymo, arba „Sveiki, aš jaunasis mados dizaineris ir tai yra mano pirmoji kolekcija“ dalimi. Pirmoji kolekcija – tai jau investicija į tavo ateitį, kad ir kiek jėgų ji iš tavęs išsunktų, tai yra tavo GYVENTI.

Pirmasis darbas – tai tavo studijų metų rezultatas. Jei dirbai sąžiningai ir su meile, suvokei, ką darei studijų metais, tai pirmieji darbai dažniausiai patys pasibeldžia į duris. Realybė šiek tiek atsilieka. Sąmoningai sėdamas sėklas vieną dieną pradedi laistyti neapsakomo grožio augalus.

Ir galiausiai finansinis klausimas, kurį taip pat ketinu aptarti. Kiekvienas žino posakį „Ne pinigai svarbiausi“. Taip, sutinku, tačiau kalbant apie madą itin svarbus tampa jų kiekis. O paskutinis, ne mažiau svarbus pastebėjimas – mano draugo laiške buvo kelios eilutės: „Net ir žinodamas, ko noriu, neberandu iš ko mokytis, kaip įgyvendinti savo tikslus [...] Nebenoriu šildytis mintimis, noriu uždegti. Nes nieko nenorėti, neprisiršti ir ilsėtis net esant kritinėms situacijoms jau moku.“ Žinai, kas tai? Jo lūpomis skamba karta, kuri vadinasi „Y“, nuo jos ir pradėsiu.

„Y“ karta

Šiandien į koledžąėjau naujai nutiesta pėsčiųjų perėja, kuri jungia didįjį parduotuvių molą, pavadinimu „Pavilion“ su garsiaisiais Kvala Lumpūro dvyniais. Mano kelias vingiavo virš mašinų, pastatų vidumi, požemio aikštelėmis, sutinkant įvairių tautybių žmones, o protas tuo metu dreifavo ir bandė mane išsiūbuoti vis primindamas įvairius gyvenimo iššūkius, patirtis, tolesnį kelią, drauges, kurių šeimose „sninga leliukais“. Buvo liūdna, tada linksma, įdomu, o netrukus mano akys užkibo už vieno vaikinio marškinėlių, ant kurių puikavosi užrašas „Let it be“ („Tebūnie“). Po kelių akimirkų mintys mane nuskraidino į didįjį Azijos madų suvažiavimą Singapūre, kuriame tobulinausi tris dienas. Seminare išgirdau

apie savo „Y“ kartą (*Generation „Y“*). Tai – karta, kuri yra gimusi nuo 1977 iki 1994-ųjų ir yra neišsivaizduojama be interneto, „žaliojo“ gyvenimo bei žvėriško vartojimo. Tai – žmonės, kurie yra itin verslūs ir kupini gyvenimiškos energijos. Technologijos užima didžiąją jų gyvenimo dalį reiškiantis ir komunikuojant vieniems su kitais. Tai – karta, formuojanti verslo pasaulį per internetą. „Debenhams“ kompanijos atstovė pranešė, jog jų puslapyje daugiausia parduodama apie dešimtą valandą vakaro, kai dauguma jau guli savo šiltuose pataluose ir protingaisiais telefonais prieš miegą apsipirkinėja internete. Garsiausias „Y“ kartos žmogus – Markas Zuckerbergas, socialinio tinklo „Facebook“ išradėjas, pradėjęs savo puslapį nuo bendrabučio kambario ir išaugęs iki didžiulės kompanijos. Tai labai ambicinga ir kantrumu nepasižyminti karta, kuri yra itin imli naujovėms. Tai – žmonės, kurie žaibišku greičiu keičiasi informacija, komunikuoja ir reiškiasi individualiai atsižvelgdami į savo gyvenimą. Tai – žmonės pozityvai, žmonės inspiratoriai. Tai – itin jautrūs individualistai, su kuriais bendravimas turi būti pagrįstas išmintimi.

„Kaip mokyti šią kartą? Kaip bendrauti ir nežlugdyti šių žmonių?“ – mane persekiojantys klausimai, juk aš jos dalis. Išmintimi, šypsena, pasikaustant kantrybe ir nuoširdumu, nuleidžiant akis ir su pagarba – tik taip. Išminties ir nuovokumo karalius, rašymo meistras ir nepaprasto talento žmogus – Paulo Coelho ir jo knygos – viena didžiųjų mano gyvenimo inspiracijų. Toks paprastas ir tikras. Mane itin įkvepia jo knygos, istorijos, apsakymai ir jose slypinčios gyvenimo pamokos. Vienoje iš jų aš atradau, kas yra geras mokytojas ir geras mokinys. Pasidalysiu. Šios eilutės tinka ir mados dizaino dėstytojui, ir mados dizaino studentui. Iš pokalbio, kuriame buvo kalbėtasi dviese, paaiškėjo, jog geras mokytojas yra tas, kuris klausinėja visko, ko moko leisdamas senoms idėjoms įgauti naują formą. Tai – žmogus, naudojantis praeities išmintį nepamiršdamas šiandienio pasaulio iššūkių.

Geras mokinys yra tas, kuris klausosi savo mokytojo, bet adap- tuoja jo mokymą savo gyvenime ir niekada neseka juo akiai. Tai – žmogus, ieškantis ne tik įsidarbinimo, bet ir darbo, kuris suteikia jam orumo ir kilnumo. Tai – tas, kuris nesiekia būti pastebėtas, bet siekia padaryti kažką pastebimo.

Būdama studente viską dariau klausydama vidinio balso, retkarčiais buvau labai naivi, tikėjau stebuklais ir į gyvenimą žvelgiau per didelius rožinius akinius. Žinai ką? Kad ir kaip ban- gavo mano gyvenimas, likau tokia pati, juk žmonės nesikeičia, ar ne? Ir jeigu tu manęs paklaustum, kaip aš jaučiuosi dabar? Aš tau atsakyčiau – tu skaitai laimingiausio pasaulyje žmogaus knygą, „Y“ kartos atstovą.

Mama

Aš esu be galo dėkinga, jog turiu mamą, kuri mane pagimdė, mylėjo, glostė, maitino ir buvo / yra nuoširdžiausias mano gyvenimo dizaino mokytojas, priėmęs mane tokią, kokia esu, ir leidęs man atrasti save tokią, kokia esu. Ačiū tau. Ačiū tau, kad turėjai ir turi tiek daug kantrybės, o greičiausiai esi ku- pina meilės savo vaikams, visiems trimis tokiems unikaliems ir skirtingiems.

Mano kelias prasidėjo ir tęsiasi su / nuo / per / į / iš tavęs, kad ir kaip kartais sukibirkščiuotų mūsų nuomonės.

Laikui bėgant į savo gyvenimą tu pradedi įsileisti ir kitus žmones. Tu klausai, kaip jie kalba, stebi, kaip jie juda, matai, kaip jie rengiasi, klausai ir ieškai atsakymų, tyli / augi ir žingsnelis po žingsnelio tampi tu, kas iš tiesų esi: „Laba diena, aš esu Agnė

Vei, norėčiau užsirašyti į italų kalbos kursų. Sveiki, aš esu Agnė Vei, norėčiau atidaryti banko sąskaitą. Ak, taip, čia Agnė Vei, esu mados dizainerė ir norėjau pasiteirauti, ar būtų galimybė... Agnė Vei, gimimo metai 19..., asmens kodas, ūgis, svoris, filosofija... U-vee! U-vee! Ar jūs rankinėje turite butelį vandens? O taip, atsiprašau, kokia gi kartais išsiblaškiusi būna Agnė Vei. Ir ką gi galėtų reikšti jūsų šypsena? Agnė Vei, mados dizaino dėstytoja, malonu susipažinti...“

Šiandien tu jau kelyje, bet viskas prasideda žingsnelis po žingsnelio, viskas prasideda su tyriausiu žmogumi mama ir banguoja per gyvenimą vaivorykštės ir jos šešėlio spalvomis. Ir kartais žingsnelio ilgis lygus tik 2 mm, bet, kad ir kaip lėtai judėtum į priekį, svarbu nesustoti.

Iš pokalbių telefonu:

Aš: Mama, tu mane įpūti, suerzini, kodėl tiek abejonių, klausimų! Kokia begalinė fantazija! Aaa!

Mama: Ne, ne, brangioji, aš tik neleidžiu tau užgesti.

P. S. Ji – oro ženklas, aš – ugnis.

Iš kasdienybės:

Kai gulėjau lovoje ir stebėjau besibučiuojančius debesis, suskambėjo telefonas. Aš tikrai laukiau skambučio, nuolat laukdavau skambučio, kuris pakeistų mano gyvenimą. Tai turėjo būti gerasis skambutis.

Aš: Klausau, – atsiliepiu su prigesintu tylos balsu.

Moteriškas balsas: Sveiki, norėtume pasiteirauti, ar jūs turite kabelinę televiziją, jei taip, tai gal galėtume jums pasiūlyti... Kadangi vidinis kažkas neleido pertraukti žavaus moteriško balso, aš klausiau toliau. Kol iš jos lūpų pylėsi sakiniai tarsi žirniai, aš žiūrėjau pro langą ir stebėjau jau besimylinčius debesis. Balsas vis tauškėjo, kažko klausė, o aš dar net nepadėjusi ragelio laukiau skambučio, kuris pakeis mano gyvenimą. Tačiau skambučiai jį tik pakoreguodavo, o, pavyzdžiui, aš jau kitą dieną įsitaisiusi fotelyje spoksodavau kabelinę televiziją ir savo mėgstamiausią pasaulinių kelionių kanalą su velnišku šypsniu ir mintimi „Vieną dieną aš aplankysiu visus pasaulio indėnus!“.

Aš: Mama, o tau neatrodo, kad svarbiausia gyvenime yra SKRYDIS, – vieną dieną tariau.

Mama: Skrydi tu skrydi, ne apie skraidymą reikia galvot, vaikučius jau laikas gimdyt! 30 metų mergai, o ji vis kažko prisigalvoja, – tarė mama, beviltiškai žiūrėdama į savo Agnę.

Aš: Visų pirma, man 26-eri, o jeigu jau taip apvalinam, tai tau 100, senole tu mano, – pasakiau ir pradėjau kikenti.

Mama: Valgyt nori?

Aš: Aš badauju.

Mama: Nuo kada?

Aš: Nuo dabar.

Mama: Aaa... – išgirdau.

Aš: Klausyk, mama, nusiperkam tą kombainą iš reklamos, kur meti batą iš salono į virtuvę, o po kelių akimirku jau ir valgyt gali, net produktų pirkt nereikia, – atsidusau.

Mama: Taigi tu badauji, – pasitaisiusi akinius tarė mama.

Aš: Kas turi keturias akis, panašus į narą – pradėjau dainuot pašiepdama tai, kad ji su akiniais.

Mama: Tau visai tiu-tiu, – tarė mama. Geriau eitum susitvarkyti savo kambarį, matytum, koks ten šiukšlynas.

Aš: Chaosas ten, o ne šiukšlynas, – piktai pasakiau. Ten mano erdvė, kurioje gimsta šedevrai!

Mama su šypsena pažvelgė į mane ir išėjo iš kambario.

Aš: Mama! (Surėkia.)

Mama: Ką?

Aš: Ateik čia, aš noriu kalbėtis.

Mama: Eik kakot, – sušuko ji ir išgirdau, kaip paspaudė virdulio mygtuką. Po kelių akimirkų pasklido kavos aromatas, o aš žiūrėdama į lubas galvojau, kokia ji kartais būna nepriklausoma.

Aš: Mano fainuolė. (Mintyse.)

3.) *ALKIS IŠ MARSO*

Kas yra alkis? Iš kur jis? Ar tave kankina jausmas, panašus į norą kažką padaryti, nuveikti, pamatyti? Ar jis tave pažadina ryte ir sako: „Ei, nauja diena! Greičiau! Kelkis, prauskis. Ką? Tu dar lovoj?“ Jis primena fizinį norą valgyti, bet pavalgius jis nenurimsta. Jo malšinimas yra veiksmas. Jis sužydi matydamas, kad tau pavyko – sukurti, realizuoti, padaryti kažką kitokio. Ar niekada nesusimąstei, iš kur jis?

Mano alkis iš Marso.

Mano viduje nuolat slypėjo arba greičiau tūnojo jausmas, kuriam niekaip nesugebėjau sugalvoti vardo, kol vieną dieną nukainotų knygų krūvoje radau knygą apie alkį. Tai nebuvo knyga apie dietas ar apie maistą – fizinio alkio žudiką, tai buvo knyga apie alkį iš didžiosios raidės A. Tai – kūrybinis alkis. Už juokingai mažus pinigus nusipirkta popierinis lobis tapo mano paieškų atspirties tašku, o ir jausmas be vardo pagaliau jį surado.

„Alkis reiškia norą. Tai didesnis troškimas už patį troškimą. Tai nėra valia, kuri yra stiprybė. Juo labiau tai nėra silpnumas, nes alkis nepažįsta pasyvumo. Alkanas yra tas, kuris ieško“, – teigė Amelie Nothomb, knygos „Alkio biografija“ autorė.

Tapau ieškotoja, nes kažkaip privalėjau jį apmalšinti, arba alkio paskatinta leidaisi į savotišką savo savęs paieškų medžioklę.

Alkis – mano sąjungininkas, jis niekada manęs nepalieka.

Pagyvenusi dama: Kai užaugsi ir turėsi pinigų, būtinai panaikink šį randą.

Aš: Kaip aš galiu panaikinti savo sėkmės simbolį? (Rūsčiai primerkia akis ir nusišypsojau.)

Pagyvenusi dama: Ką?

Aš: Kva. (Mintyse.)

Ji liko sutrikusi, o aš toliau patraukiau savo keliu susikišusi rankas į kišenes. Staiga prisiminiau kelnes, apie kurias svajotojo mano buvęs M – su laisvai kabančiomis kišenėmis šonuose ant blauzdų, kad šokinėjant plasnotų tarsi sparnai. Man buvo devyniolika ir tą sąmoningo suvokimo akimirką norėjosi šokinėti, šios kelnės man būtų pravertusios.

Mes nuolat apsupti žmonių ir jų požiūrio, kurį galima apibrėžti kiekvieno individo ribotumu. Žmogus yra spindulys, tik labai gaila, jog daugelis save suvokia kaip atkarpą. Mes turime šviesti. Man buvo dveji metukai ir viską atsimenu taip, lyg tai būtų įvykę vakar – aš žaidžiau kosmosą, o mano tikslas buvo paliesti ryškiai mėlynai oranžinį Marsą. Dėjau kėdę, ant jos kitą, tada lipau ant spintelės ir kėliau koją ant antrosios kėdės – Marsas atrodė toks ryškus, jau jau... ir aš jį tuoj paliesiu... Deja, nepavyko, viskas staiga griuvo, mano nosis tapo praskelta, o paskutinis to vakaro kadras, kurį atsimenu, – mano riksmas, baimė ir daug daktarų baltais chalatais. Tada įvyko pirminis suvokimas, jog fantazija nėra realybė, bet ji reali ir yra galinčiausia jėga ir šio pasaulio savirealizacijos esmė, t. y. fantazuoji – įgyvendini, krintu (skauda), sveikstu / gyju (mažtau), išaušta rytas (bandau vėl). Ant mano nosies liko randas, kurį pavadinau savo sėkmės simboliu. Praėjus kuriam laikui po šio įvykio, aš

vis dar apie jį mažčiau, na, o dalyje nuotraukų spalvinau nosį mėlynai, juk suvokimą lydėjo skausmas, o skausmą – gijimas. Mes augame per skausmą. Tą akimirką, kai verkiame, iš mūsų išeina perteklinė mus klaidinusi energija – mes palipame dar vienu laipteliu aukštytyn. Juk ir gimimas yra skausmingas. Bet gimti per gyvenimą galima daug kartų. Fantazija mano mąstymo plotmėje atitinka sielos skrydį, o realybė – protą. Proto ir sielos sąjunga daro stebuklus. Tad štai mano įžymusis randelis arba sėkmės simbolis nuolat primena man, jog svarbu yra alkis arba ėjimas savo keliu, o tada visi keliai tampa atviri.

Svarbu būti alkanam, juk tai pagrindinė mus varanti jėga į priekį.

Iš kur tavo alkis?

P. S. Man pavyks jį paliesti, žinau.

Pirmoji kolekcija

Gal tu dabar kuri savo pirmąją kolekciją? Baisu? Kankina abejonės, nepasitikėjimas, šiurpuliukai bėgioja po kūną? Sveikinu, tu nugalėtojas. Tu jau esi jaunasis dizaineris, o tai jau nemažas pasiekimas. Pirmoji kolekcija – tai žingsnis į tavo baimes, tai žingsnis į priekį ir į tai, dėl ko esi dizaino institucijoje. Svajonės po truputį pildosi, ar ne? Tikėk savimi, pasikaustyk kantrybe ir siek geriausio rezultato. Atmink, svarbu atrasti savo unikalų kelią.

Pirmoji kolekcija.

Įstojau. Einu Dailės akademijos senųjų rūmų koridoriumi, įkvepiu šalia esančio vienuolyno oro, žiūrėdama pro langą nusilenkiu žydrai dangaus didybei, nusipurtau visas negandas ir įkaltas į galvą nesąmones („Tau įstoti nepavyks, tu neturi pinigų, drabužių dizaineris – tai tik skambūs žodžiai“ ir pan.) ir jaučiuosi laimingiausias žmogus pasaulyje. Man pavyko! Man daugiau negu pavyko, aš įstojau net ketvirtu numeriu į valstybės finansuojamą vietą ir ketinu gauti stipendiją. Lai lai lai! Penkerių metų darbas pasiteisino. Einu, baisu, širdis dainuoja, nežinomybės adrenalinas drebina kojas – man žiauriai gera.

Pirmieji studijų metai, pirmas kursas. Aš mados dizainerė! (Ramiau, tigriuk!) Nupiešiu kolekciją ir, mąstydamą, jog tai mano gyvenimo šedevras, nusprendžiu pasikonsultuoti su katedros vedėja. Po penkiolikos minučių pokalbio suprantu, kad nieko nesuprantu. Toliau – dveji metai tylos ir darbo. Tada vieno modelio konkursas, kuris man parodo šiek tiek neteisybės – laimėtojo tėtis – komisijos pirmininkas. Nusivylimas ir begaliniai klausimai.

Tretieji studijų metai. Sukuriu savo pirmąją kolekciją, kurią pavadinu „Greiti ir įsiutę“. Pagrindinė koncepcija buvo apie greitį, ėjimą į priekį. Iš tiesų tai buvo savotiška pirmoji kūrybinė improvizacija, klausant širdies balso, bet net nesuvokiant, kaip iš tiesų reikia kurti. Pagrindinis kolekcijos audinys – trikotažas (pigų, puikiai atitinka sportinį stilių), spalvos – balta, raudona, juoda, mėlyna, salotinė. Grafinius piešinius ant audinio piešiau ranka tekstiliniiais dažais, pasidariusi trafaretus (daryti skaitmeninę spaudą buvo per brangu). Labiausiai man patiko aplinkinių klausimas „Kokia firma darė antspaudus?“ Atsakymas – „Agnė&Co“ (savo kambaryje), cha cha... Akseuarai, tokie kaip akiniai, buvo rasti statybinių prekių parduotuvėje, sportbačius pirkau pigiausių prekybos centre. Kaip vilkas

nuėjau šimtus kilometrų, kad rasčiau tai, ko man reikia.

Pirmoji kolekcija.

Naktis. Atsidaro kambario durys, įeina mama trindama apsimiegojusias akis su „makaronų fabriko sprogimo“ šukuosena: „Agne, jau eik miegoti, ryt anksti keltis.“

Aš: Dar truputį. Turiu pabaigti. Negalėsiu užmigti.

Kai tau gera, kai tu save realizuoji, kai malšini alkį, tu neskaičiuoji valandų, tu pamiršti pavalgyti, tu prisijungi prie kosmoso. Tau paprasčiausiai gera.

Pirmoji kolekcija.

Aš aplikuoju į konkursą. Padarau segtuvą, atiduodu paraišką ir laukiu.

Skambutis: „Sveiki, jums skambina Vardienė Pavardienė iš mados konkurso „Tram pam pam Tra lia lia“. Apgailestauju. Jūsų paraiška atmesta, jūs nedalyvausite konkurse.“ Paklausiu kodėl ir atsakymo jau nebegirdžiu, moteris kitame ragelio gale kalba apie komisijos narius, kurie jau išsiskirstė ir nepaliko jokių užrašų...

Aš padedu ragelį, mintyse jau stoviu prie bedugnės, žengiu vieną žingsnį ir krintu.

Tai ne skrydis, tai kritimas ir noras išnykti. Mano galvoje skamba „Tu nepakliuvai...“ Tada kažkas lyg ir juokiasi... Tada erzina – tu niekada neįstosi... Sveikiname, tu įstojai... Aš tau sakiau, reikia būti turtingam...

Mažiausiai, kas gali tau padėti, tai – tėtis, tik ne šiame gyvenime, juk jis neturi firmos...

STOP!

Pirmoji kolekcija.

Aš netikiu tuo, ką išgirdau! Aš netikiu! Ar girdit mane, aš tuo netikiu!

Atsuku juostelę atgal, atsiimu visas mintis, žengiu žingsnį atgal, pabundu, nusišluostau krokodilo ašaras, pasiimu rinkinį ir bėgu iki akademijos. Visa šlapia įlekiu į katedrą, padedu nuotraukas ant stalo ir...

Aš: Mados dizaino dėstytojau, pasakykite, kas yra blogai? Ką galiu pataisyti? Ar mano svajonė tapti dizainerė yra reali?

Mados dizaino dėstytojas: Ramiau. Džiaukis, jog nepatekai. Tai geras ženklas (šypsena). Savo šalyje pranašu nebūsi. Latvijoje skelbiamas tarptautinis Baltijos šalių mados dizainerių konkursas. Štai anketa. Aplikuok. Sėkmės. Mąstyk plačiau.

Ištariu ačiū ir tyliai galvodama, ką reiškia „mąstyk plačiau“, iššliūkinu pro duris. Mano galvoje chaosas, tiksliau, vaizdas, kaip bibliotekoje po karo – visos knygos iš lentynų išbyrėjusios, dalis sugadintų, suplėšytų, sudegintų, dalis knygų pavogtų ar dingusių be žinios. Aš pasiduodu, paklūstu savo dėstytojui ir susitaikau su tuo, jog garsi mados dizainerė būsiu kitame gyvenime.

Pirmoji kolekcija.

Lagaminai sukrauti. Vilnius-Ryga, aš važiuoju į konkursą „Habitus Baltija“. Šurmulys, tarptautiniai studentai, sumaištis, pažintys, atranka, juokas, pirmoji tarptautinė patirtis ir atvirumas naujoms idėjoms.

Šešiasdešimt dalyvių.

Likus kelioms minutėms iki kolekcijos pristatymo tariau savo manekenėms – kolekcijos pristatymo pabaigoje sustokite trikampiu – viena manekenė priekyje, tada dvi už nugaros ir trys už jų nugaros. Žemas startas, bėgimas iki podiumo galo, šypsenos ir pergalės skonis.

Jos manimi patikėjo, jos manęs paklausė.

Po pertraukos ant podiumo išeina renginio vedėjas. Išdalyta kalnai prizų, paskelbtos visos vietos. Viduje aš verkiu, grįžtu prie kolekcijos, viską sugrūdu į lagaminą ir su koja paspausdama galvoju, mama greičiausiai buvo teisi, reikėjo stoti į mediciną.

Ir štai... Atėjo laikas paskelbti „Grand Prix“ nugalėtoją: „Habitus Baltija“ konkurso nugalėtojas – Vilniaus dailės akademijos studentė Agnė Veil!

Statulėlė, prizai, šūkiiai, susigražintas pasitikėjimas, džiaugsmo ašaros, kvietimai dalyvauti kituose konkursuose, spauda, žurnalistai, kameros, *VIP* vakarėlis ir t. t.

Tai bent! Pirmoji kolekcija ir svarbiausia skambutis mamai klausiant: „Ar gali patikėti?“

Pasibaigus konkursui buvau pakviesta dalyvauti mados dizainerių profesionalų konkurse Rygoje, kuriame buvau vienintelė studentė, turinti išskirtines dalyvavimo sąlygas. Susišlaviau visus specialiuosius prizus ir kelintą kartą lipdama ant scenos vis raudau ir raudau su mintimi „gal jau užtenka tų prizų, duokit ką nors ir kitiems“. Minioje stovėjo geriausia draugė, kurios šūksniai ir džiaugsmo kupinos akys atstojo minią. Vėliau skridau į Siciliją dalyvauti mados projekte „Kelias į Pietus“, kuriame kolekcijos pristatyti nepavyko, nes trijų skrydžių metu pasimetė mano lagaminai, kurie vėliau skaitant

lipdukus aplankė daugelį Europos šalių ir po dviejų savaitių laimingai pasiekė namus. Čia išmokau vieną pamoką – jei lagaminuose yra itin svarbūs daiktai, tokie kaip „kolekcija“, ir skrydis nėra tiesioginis, būtinai pasirūpink bagažo draudimu. Šiaip ar taip, kelionė buvo nuostabi, gyvenau nuostabiame viešbutėlyje su langais į ugnikalnį, gėriau vyną ant namo stogo spoksodama į baltus eglių kankorėžius ir išmokau mėgautis ramiu siestos miegu. Aš buvau įsimylėjusi – man svaigo galva!

Europos Sąjungos įstojimo proga kanalas „Deuche Welle“ darė reportažą „Dėstytojas ir studentas“. Tai buvo mano pirmasis /tikrasis vaidmuo, tarptautinis interviu, drebinantis kojas. Kitais metais apsigyniau bakalaurą su kolekcija „Gyvenimas yra transporto kamštis“ ir dar neturėdama diplomo gavau savo pirmąjį darbą. Po mėnesio gindamasi darbą į masinę gamybą pristačiau išleistą produktą – kojines iki kelių, skirtas paaugliams, ant kurių puikavosi užrašas „Life is a traffic jam“. Maždaug po šešerių metų profesinės patirties, jau būdama dėstytoja, savo patirtimi dalijausi su studentais.

„Atsiprašau, aš neturiu pinigų, negalėsiu prisidėti...“, „Nepykit, mano finansinė padėtis sudėtinga – važiuoti negalėsiu“, „Ne, tėvai neleis, nėra pakankamai lėšų“, „Šį kartą atsisakau, negaliu...“ – tai frazės iš kasdienio mados dizaino gyvenimo.

Būk atviras naujoms idėjoms ir pakoreguok savo mąstymą:

1. Tu turi pinigų. Ramiai. Pasaulio bankuose yra milijonai pinigų, tik šiuo metu tu negali jų nusiimti. Atsimink, tu turi pinigų.
2. Dabar tu mokaisi, sieki, tobulėji, tu privalai kūrybiškai prieiti prie sprendimų, centruokis į tai.

3. Visi sėkmės sulaukę žmonės tau pasakys – kai darai tai, ką mėgsti, – pinigai ateina savaime, faktas.

Mano tėvai niekada nebuvo turtingi, išaugau šeimoje, kurioje buvau pagrandukas, lepinamas / erzinamas dviejų brolių. Mano tėvai dėl manęs darė viską, jie net buvo paėmę paskolą, kad turėčiau pagrindinius daiktus, reikalingus mados dizaineriui: asmeninį kompiuterį, siuvimo mašiną ir gerą fotoaparata. Bet man visada buvo svarbiau tai, jog jie manimi tiki. Savęs negalima lyginti su kitais, tai klaidingas mąstymo būdas. Kiekvienas žmogus yra unikalus, kiekvienas turi savo kelią. Vienas yra turtingas, kitas – vargšas, trečias – dar kitoks. Iš dangaus niekas nekrinta, viską reikia užsidirbti pačiam, o tai labai geras jausmas ir jau visiškai kitas saviraiškos lygis.

Mąstyk. Pasistenk kūrybiškai priėti prie sprendimų. Šiandien daugelis dalykų kainuoja 0 pinigų.

Pirmasis darbas

„Keep calm and carry on“ – žinutė ant paveikslo su Atėnės, karo deivės, galva, kurią pamačiau po pietų, kai ėjau savo mėgstamo „Axis Lounge“ fotelio link – rašyti, rašyti, rašyti.

Susipažinau su solidaus amžiaus pilotu Fairsunu, kuris užkalbinęs netikėtai prisėdo pakalbėti. Jam tapau priminimu apie jo knygos rašymą – apie viską, kas vyksta danguje. Trumpai parodysi pirštu į viršų ir paklaususi „Kaip ten?“, veide pamačiau šypsena, trumpai duslų atsakymą „Ten gerai...“ ir piloto nugrimzdimą į tylą bei gana ilgą susimąstymą. Rašiau toliau. Staiga, sugrįžęs iš gilių minčių, jis tarė, jog knygą ketina pabaigti iki paskutinio

skrydžio, ir parodė kišenes, pilnas užrašų. Taip pat paminėjo, jog atsiminimus rašyti yra labai sunku, tai atima daug jėgų, nes viską turi išgyventi vėl, ir visiškai nesvarbu, ar tai geri, ar blogi dalykai. Atsisveikinęs jis tarė, jog dar pasimatysim, juk aš čia dar ateisiu rašyti. Įdomus žmogus, pagalvojau, tik pasirodė keista jo šypsena su klausimu: „Kaip tau patinka naktinis KL gyvenimas?“ Atsakaiu, jog nesu naktinis žmogus. Jis „Ką???“ ... O jūs, pone pilote, galvojate paūžt? – pagalvojau mintyse. Tai tikrai žmonės, gyvenantys dvigubą gyvenimą, tokių gražių moterų apsuptyje, kitoje šalyje, toli nuo namų kyla tūkstančiai pasiutusių minčių!

Taigi, atėjo laikas ir man sugrįžti ten, kur viskas jau praėjo.

Pirmasis darbas.

Pirmoji patirtis – tai kaip „pirmas kartas“ – žiauriai įdomus, šiek tiek skausmingas, kartais su pasekmėmis, bet kartą paragavęs negali sustot, o visa tai dar įsupta į mados blizgutį.

Pirmasis darbas.

Žiūrint iš šiandienio taško, tai buvo ketverių metų gyvenimo mokykla, kurioje išmokau labai daug. Ji vadinosi „Sparta“ – vienas didžiausių lengvosios pramonės fabrikų Lietuvoje, kur slėpėsi arba dirbo su specialiais užsakymais dar ir keletas užsienio kompanijų. Dar buvau studentė, kai gavau šį darbą, na, o tūkstančio litų atlyginimas atrodė didžiuliai pinigai ir laisvė, kurios taip troškau. Dvidešimt antrojo gimtadienio proga pasirašiau sutartį ir pradėjau dirbti. Mano darbas apibrėžė „daryti viską“ – aš ne tik kūriau kojinių kolekcijas, etiketes, katalogus, vaikiškus drabužėlius, audinių raštus, moteriškas palaidines, turėjau rūpintis prekybos centru, važinėti į parodas, kalbėti su vadybininkais, lankyti prekybos centrus ir t. t. Taip pat čia įvyko įdomiausias ir pirmasis tarptautinis projektas

su kompanija „Ridgedview“ ir jos bosu Vincentu, kai kūriau sportinių kojinių kolekciją amerikiečių kompanijai „The North Face“. Bendraudama su Vincentu išmokau labai daug. Jis nuolat sakydavo: „Žmonės perka legendą, ne kojinių porą.“ Mintyse galvodavau: „Tada žmonės perka apgaulę, tik gerąją ar blogąją?“ Vincentas nuolat pabrėždavo, jog mažiau dvejus metus į priekį.

Pirmasis darbas.

Didžiavausi savimi ir buvau pats laimingiausias pasaulyje žmogus, matydamas mieste žmones, dėvinčius mano kūrinus. Kartais aplankydavo keistas jausmas stovint šalia žmogaus, kuris net nežino, jog šalia yra jo dėvimo daikto dizaineris ir jūs kartu, pavyzdžiui, laukiate autobuso stotelėje. Kukliai šypsodavusi, bet niekada nedrįsdavau prieiti. Vienos iš darbinių kelionių į Paryžių metu prie manęs priėjo maždaug keturiasdešimties metų stilingas vyras ir prisistatęs, jog yra „Camper“ firmos dizaineris, ir pirštu parodęs į mano batus, pasakė: „Jūs kūriau aš.“ Po kelių minučių trukusio pokalbio kai ką suvokiau – paprastas, kuklus, su šypsena, mandagus, šviečiančiomis akimis ir įsimylėjęs savo kūrybą – štai koks turi būti mados dizaineris. Aš mylėjau savo „camperius“, bet po susitikimo su jų kūrėju, rodos, pamilau jus dar labiau.

Pirmasis darbas.

Metai bėgo greitai, viena kolekcija keitė kitą, viskas sukosi kaip galinga gyvenimo spiralė. Augau, mokiausi, klupau, į gyvenimą žiūrėjau kaip į filmą, kartais manydavau, jog dirbu cirke, žaviai, smagiai, keistai, galiausiai po trejeto metų suvokiau, jog atėjo laikas keisti / keistis. Aš dėkojau Dievui už galimybę būti mados dizainere, žmogumi, kuris visada būdavo arčiausiai boso, bet kartu bendraudavo su visos kompanijos žmonėmis: valytojais, siuvėjais, konstruktoriais, inžinieriais, prekybos centro

darbuotojais ir t. t. Taip greit išėiti nepavyko, tad dar likau su autorinėmis sutartimis ir savo laisve. Bet aš vis tolau. Kaskart sugrįžusi suvokdavau – čia man jau ne vieta.

Pirmasis darbas.

Aš esu be galo dėkinga tam gyvenimo periodui, mano akys pamatė daug, mano širdis išgyveno ne mažiau, o mano kojos vieną dieną nusprendė pabėgti ir negrįžti.

Paryžiuje, per parodą, susipažinau su „Modestinos“ savininku Sigitu, vyriškų kostiumų kompanijos savininku. Tai buvo mano pirmasis darbas su autorinėmis sutartimis. Netrukus jau važinėjau į Šiaulius ir buvau laisvai samdoma dizainerė. Tai buvo svajonių darbas, tiksliau, dirbdavau namuose ir vieną kartą per savaitę važiuodavau į Šiaulius pristatyti naujų eskizų ar minčių, patikrinti gamybos ir naujų modelių procesą, susitikti su audinių bei aksesuarų vadybininkais ir pan. Darbas buvo be galo įdomus ir per keletą metų išmokau labai daug. Vienintelis minusas buvo tas, jog reikėdavo labai anksti keltis, bet važiavimas traukiniu su rytine kava, knyga ar eskizų bloknotu viską sustatydavo į vietas. Buvau laiminga, realizavau save, bet mano vidus kaukė kaip vilkas.

Vilką staugiką maitinau kūrybiniais projektais, dėstymu, vakariniais italų kalbos kursais, jį glosčiau, raminau, o galiausiai vasarą dviem savaitėms išvežiau į Milaną. Dvi savaitės Italijos man apsuko galvą, tiksliau, aš ją įsimylėjau ir sau pažadėjau artimiausią pusmetį dirbti / taupyti ir grįžti čia ilgesniam laikui. Taip ir padariau, vos grįžusi nusipirkau bilietus atgal tik tam, jog laikyčiausi to, ką sau pažadėjau, tik per šį pusmetį įvyko ir kai kas daugiau.

4.) AŠ MYLIU PER DRABUŽĮ

Akimis laipioju per tavo marškinių sagutes, žaviuosi jų dailia forma, primenančia permatomus ledinukus, kuriuos norisi bučiuoti, uostyti, bet ne valgyti.

Kūryba. O gal tai aš?

Šaukiu: „Ei, aš tavo Saulė, tavo Angelas ir Begalybė.“ Girdi mane?

Vakar ryte tu mane fotografavai. Aš pasikeičiau. Aš ištryniau beveik visas nuotraukas. Tu nepyksti. Aš bėgu pati nuo savęs. Išvažiuokim iš čia, prašau, išvažiuokim. Ten, kur jūrą kutena laivai. Ten, kur gali skraidyti su dangaus paukščiais. Ten, kur mano ilgą suknelę apšvies besileidžianti saulė. Ten, kur ankstų rytą mano bėgančias pėdas nuplaus vanduo po audros.

Aš noriu bėgti ir rašyti, tik tiek.

Žiūriu į tave.

Tu: Galiu paklausti?

Aš: Taip.

Tu: Kaip Tu myli?

Aš: Aš myliu (Trumpai susimąstau.)

Tu: Kaip?

Aš: PER DRABUŽĮ. Aš myliu PER DRABUŽĮ (užtikrintai tariu).

Ir vėl tyla.

Tu jau šalia, prisėlinęs kaip katinas laikai mane. Ir keturios dryžuotos kojos susipina kaip keturi vijokliai.

Aš: „Kaip mažas paukštelis paukštelis, tu vaikštai per širdį per širdį...“ (tyliai uždainuoju).

Tu: Tęsk. Kaip gražu.

Aš: Paukštelis su oranžinėm kojinytėm ir nykštuko kepuryte... (Šypsausi.)

Tu: Mažu kaspinėliu po mažu kakleliu... (Šypsaisi.)

Aš: Kaip viskas subtilu. Ar žinai, kad Dievas gyvena detalėse?

Rodos, dar tyliau.

Aš: Svarbiausia yra Skrydis, tik stilingas. Aš myliu PER DRABUŽĮ. Nusirengti, apsirengti... Nusirengti rengiantis... Nusirengti persirenginėjant... Nusirengti ir neapsirengti... Neapsirengti ir gyventi be drabužių. Gyventi be drabužių ar gyventi nuogam? Nenusirengti. Persirengti. Išsirengti. Rengtis. Rengtis skubant. Rengtis ilsintis. Rengtis pavargus. Rengtis laimingam. Nusirengti tylint. Apsirengti ir išeiti. Rasti ir apsirengti. Šaukti ir plėšti.

Tu: Priglusti. Apsigauti. Prisidengti? Maskuotis? Atgimti?

Aš: Aš myliu PER DRABUŽĮ. Žinai, man patinka rašyti virš Kvala Lumpūro stogų jaučiant drabužius (spintoje, skalbyklėje, ant savo kūno, kėdės ar tavo kūno, ant tūkstančių žmonių kūnų, kuriuos matau per langą), kai kambarys kvepia kava... tu skaitai, ką rašau, o jei mintys tą akimirką atrodo kvailos, mes lankstom popierinius minčių lėktuvėlius ir iš aukštai leidžiam

jiems išskristi...

Tu: Nusirengti, apsirengti... (Skrenda popierinis lėktuvėlis.)

Aš: Gyventi be drabužių ar gyventi nuogam? (Skrenda kitas lėktuvėlis.)

Tu: Be drabužių... Raudona suknelė... Raudoni bateliai... Sulyti... Ištepti uogiene... Prairę... Dar nesukurti... Jie kalba...

Aš: Pagaliau aš turiu ką apsirengti (Pradedu juoktis.)

Tu: Noriu mylėtis... Lėtai... (Užsimerkiu.)

*Aš: Ar žinai, kad Tu esi mano Tu (Bučiuoju tavo užmerktas akis.)
Ar pameni tą rytą?*

Tu: Kurį? (Tu šypsaisi.)

Aš: Tą, kai matavaisi liemenę, pirk tą „Zaroje“...

Tą rytą, kai kažkas įvyko... Mano namuose, Vilniuje... Kažkur apie 8.15... Tu visą rytą matavaisi liemenę, pirk tą „Zaroje“. Muis-teisi ir bandei patogiai išgyventi į savo naująjį drabužį. Pamenu, jog tavo veidas prieš šypseną, žalios akys lakstė po mano pusiau pridengtą kūną. Aš mačiau, čaižų garsą prisilietus skleidžiantis rūbas, tą akimirką tau, suteikė žiupsnelį potencijos. Aš tikrai myliu PER DRABUŽĮ.

Tu: Aš myliu PER TAVE.

Aš: Tada apsidairiau – visur gulėjo jie – ant fotelio, stalo, knygų, dar nenupirkto kilimo. Jie buvo suglamžyti, prisigėrę įvairių istorijų, tiksliau, jie nebyliai kalbėjo, o tiksliau, šaukte šaukė – mes buvome žverišškai nuplėšti nuo jūsų kūnų! Žiūrėdama į tave aš su nupiešta veide šypseną norėjau ir vėl mylėtis. Mane jaudino jaus-

mas, tas beprotiškas jausmas, kaip tu jauteisi naujame drabužyje, kurį mes radome vakar pusę penkių, o gal pusę šešių... (Žiūriu pro langą į miegantį Sekmadienio miestą.)

Pameni, aš pasiūliau tau kavos baksnodama pirštu į pelenų spalvos plaukelį ant tavo kūno.

Tu tarei: Taip, o tada lekiu, – pasilenkei ir pabučiavai man į blauzda. Mano balta oda spindėjo oranžiniu atspalviu naktinio lango apklotomis užuolaidomis, tą akimirką aš suvokiau, jog mūsų rytas būtų buvęs kitoks, jei į tai nebūtų įtraukta liemenė, vakar pirкта „Zaroje“ pusę penkių, o gal pusę šešių...

Aš: Nusprendžiau, jog gersime arbatą... (Šypsau ir žiūriu į tave.) Gal nori obuolio? Koks tingulio kupinas rytas!

Ir tu paklausei: Ką reiškia ta šypsenėlė?

Ir aš atsakiau: Obuoliai turi intymių vietų. Kotelis, duobutė, apvali forma, šešelis, kupinas paslapties... Kaip erotiška, ar ne? Tai dalis mūsų rytinės meditacijos, kuri sujungia Tave, Mane, rytą, liemenę, obuolius, kambarį, kuriame pilna dar į gryną orą nepabėgusios aistros... ir?

Tu nesusivaldei: Aš Tavęs noriu – sušukai, ir pajutau tavo lūpas ant savo kaklo. Ir? Tu atsiprašei, jog nesusivaldei ir pertraukei, juk buvome pažįstami tik dvi savaites. Kai tave pamačiau... norėjau nuo tavęs bėgti, nes žinojau, jog tai tu, mano Tu...

Tada tariau: Ir man atrodo aš žinau, kaip kvepia aistra.

Atlošiau galvą ir žiūrėdama ant lubų į du vienas paskui kitą plaukiančius prikljuotus neoninius delfinus nusijuokiau.

Tu: Kaip? (Nustebęs.)

Tada palinkau tavę link, paėmiau į rankas liemenės užtrauktuko galą ir lėtai važiuodama pirmyn ir atgal sušukau – obuoliais. Aistra kvepia obuoliais!

O Tu apkabinęs tarei: Tu esi Mano Moteris, Tu esi mano M – Meilė, Mirtis, Mistika... Aš Myliu Tave.

Mes susikabinome rankomis kaip du magnetai, o užsimerkus galvoje sukosi mintys apie drabužius, kurie kalba... Tyliai dėkojau rudajai liemenei, pirktai „Zaroje“ pusę penkių, o gal pusę šešių... O kai bučiavomės, staiga užburbė senovinis šaldytuvas „Minsk“, kuris tarsi patvirtino, kad viską girdi ir pritaria tam, nes jo vardas irgi prasideda raide M...

Aš: Ar pameni? Mes juokėmės ir buvom tokie pat laimingi, kaip ir dabar, čia, visur, amžinai.

O, mano M, aš myliu PER DRABUŽĮ.

Tu: O, mano M, aš myliu PER TAVE.

5.) *MADOS DIZAINERIS*

Už 250 Lt su 80 proc. nuolaida nusipirkau Alexanderio Mc-Queeno maišą, kuris mane nugramzdino į gilius apmąstymus. Jis ne pats nusižudė, jį nužudė žmonės, t. y. jų mintys, pokalbiai, spaudimas, apkalbos, o šie žodžiai-veiksmi juk skamba taip nekaltai.

Mados dizaineriai – tai visų pirma menininkai, o tai reiškia, kad labai jautrios ir subtilios asmenybės. Juos reikia saugoti, gerbti, ginti, priimti tokius unikalius, kokie jie yra. Tik šis dalykas galimas sočioje šalyje. Dizainas galimas turtingoje valstybėje. Jei žmonės alkani, jie niekada negalvos apie dizainą. Viena iš mano studentų Balqis penkerius metus pragyveno Afrikoje, kartą ją primušė vietinis tamsiaodis ir atėmė bulves, kurias ji nusipirko parduotuvėje. „Koks dizainas? Kokia mada? – klausė ji, – kai žmonės badauja. Pirmiausia jie galvoja apie stogą virš galvos, maistą, vandenį, o tada drabužį...“ – liūdnai tęsė ji.

Mados dizaineriai jokiu būdu nėra mechaninės lėlės, kurių eskizai gali būti mėtomi arba, lydimi teiginių su ryksmu „Eik, nupiešk, tai tavo darbas“, jaukti asmeninį pasaulį. Kartais nekalta frazė, išsprūdusi iš kažkieno burnos, gali tave nutėksti į kitą pasaulio kraštą ir palikti gan gilų randą arba priversti atsižadėti to, kas iš tiesų esi. Dirbant lengvojoje pramonėje man tiesiai į veidą kartais buvo režiamos įvairiausios nesąmonės, pavyzdžiui, „Matai, dizainerio karjera tęsiasi tik penkerius metus. Paskui jis lieka be idėjų ir yra išmetamas.“ Aš vis mąstydavau: „Tai bent. Na, ir mintys tų žmonių. Kuo toliau, tuo idėjų lyg ir daugėja“, bet tylėdavau nenorėdama švytuoti to, kuo netikiu. Laikui bėgant mano veide atsirasdavo rami šypsena – aš tiesiog

leidau sau būti savimi (klausiau savo širdies balso), o kitiems būti kitais. Jeigu tavo gyvenimas yra pilkas ir tai yra tavo atskaitos taškas, tai visiškai nereiškia, jog mano gyvenimas turi būti toks pat. Keliaudama sutikau labai daug spalvotų žmonių su unikaliomis gyvenimo istorijomis ir tai man buvo puiki motyvacija tęsti tai, ką pradėjau.

Mados dizaineriai yra ieškotojai. Na, štai, vos prieš gerą valandą stovėjau pašte ir norėjau išsiųsti mamai siuntinį. Sutikau vieną studentę, vardu Rasana, kuri laukiant trumpai papasakojo savo istoriją. Ji porą metų studijavo kinų kalbą ir gyveno Kinijoje, vėliau atvyko į Malaiziją, tada į Singapūrą (Singapūre studentams gyventi yra labai brangu), galiausiai grįžo pabaigti studijų vėl į Malaiziją, bet tolesnes studijas tęs Amerikoje.

Mados dizainas yra labai intelektualus sritis ir mados dizaineris visų pirma yra intelektualas, plačių pažiūrų žmogus, su kuriuo bus įdomu kalbėtis ne tik šalies prezidentui, bet ir kompanijos valytojai. Tai – žmogus lyderis, visą laiką esantis šalia svarbiausiojo, bet kartu ištirpstantis komandoje, o galiausiai savo dizainu valdantis žmoniją. Paprastas, kuklus, neišsišokantis, tyliai dirbantis ir suvokiantis savo galią keisti arba daryti įtaką. Pastaruoju metu susiduriu su tuo, jog dalis mados dizainerių yra skaitmeniniai klajokliai, gana greitai prisitaikantys svečioje šalyje, tai labai plačių pažiūrų žmonės, mados dizainą suvokiantys ne tik kaip „drabužį“, bet iš esmės kaip įrankį komunikacijai, saviraiškai, gyvenimo būdui ir filosofijai.

Bendraklasė: O žinai, mano mama dabar dirba prie tavo namų, kioske, galėsime kartu grįžti namo.

Aš: Gerai.

Bendraklasė: Mano mama buvo dizainerė, namie turiu labai gražių eskizų. Galėsiu tau kada nors atnešti ir parodyti. Ji labai gražiai piešia.

Aš: Iš tiesų?

Tai buvo trumpas pokalbis, kurio nepamiršau iki šiol. Kai bendraklasė pasakė man, jog jos mama kažkada buvo drabužių dizainerė, o dabar prekiauja (alumi, cigaretėmis ir saldainiais) kioske prie mano namų, aš išsigandau dar net nepradėjusi studijuoti mados dizaino. Aš klausinėjau savęs, kaip tai gali būti, o kai paklausiau savo bendraklasės kodėl, ji man atsakė, jog jos mamai tiesiog nepasisekė. Privalėjau nuo jaunų dienų laikytis savo krypties, o mane kaip mažą laivelį iš visų pusių siūbavo galinga jūra. Aš nuolat buvau gašdinama iš visų pusių (nejstosi, neturi, ką veikti, pasvajok ir t. t.), kol galiausiai su magistro diplomu rankose ir keleriais metais industrinės patirties aš stovėjau prieš veidrodį su surauktais į klaustuko formą antakiais ir klausiau priešais save esančio atvaizdo – kas tu? Nuo vaikystės troškiau tapti drabužių dizainere, ja esu čia, dabar, visada, bet kodėl tiek daug abejonių? Kažkas ne taip, tiksliau, kodėl nesijauti laiminga, juk turi kalną diplomų, patirties ir sėkmingų / pelningų darbų ir projektų.

Aš: Ei, tu, stovintis atvaizde, pasakyk, ko tau dar trūksta?

Atvaizdas: Kažko daugiau.

Aš: Kas tas „daugiau“? Juk jau turi tiek daug.

Atvaizdas: Plačiau.

Aš: Kas tai?

Atvaizdas: Aš nenoriu visko suvesti tik į drabužį. Man tai per

siaura. Man tai kvaila.

Aš: Ką? Siaura? Kvaila? Tu nori pasakyti, jog penkerius metus ruošėsi studijuoti, tada šešerius studijavai, dar nebaigusi bakalauro jau dirbai drabužių dizainere, dabar su magistro diplomu rankose ir keleriais metais patirties tu ketini sustoti ir abejodama mąstai, jog mama buvo teisi ir tau reikėjo studijuoti mediciną, nes dabar būtum gydytoja ir galėtum padėti žmonėms?

Atvaizdas: Taip.

Aš: Ką? Pabusk! Alio! Alio!

Atvaizdas: Taip. (Akys nusileidžia, pasrūva ašarų upeliai.) Aš noriu daugiau – dėl savęs, dėl mamos, dėl pasaulio. Aš noriu daugiau. Medūzos jūroje moka šviesti, jos ne tik plaukioja ir gelia, jos šviečia įvairiom spalvom. Aš noriu daugiau!!!

Projektai, darbai vėl įsuko keleriems metams kaip galinga gyvenimo karuselė, bet kuo toliau, tuo labiau man viskas atrodydavo kvaila. Aplink mane vaikščiojo žmonės, kurie nieko neturėjo bendra su dizainu, o jį pardavinėjo. Mane supo aplinka, kuri visiškai nepriminė tos, kurioje aš galėčiau būti aš. Rodos, atsirasdavo įdomesnių projektų, pvz., susipažinau su lietuvių pora, kuri aštuonerius metus pragyveno Niujorke ir turi apatinių verslą. Jiems sukūriau maudymosi kostiumėlių kolekciją „Sudarstyk mane“. Kolekcija puiki ir darbiniai santykiškai puikūs, jie net tapo mano draugais, bet kaskart pažiūrėjus į veidrodį iš gilaus akių dugno skambėjo žodžiai: „Aš noriu daugiau.“ Suvokiau viena: mano siela troško kažko, ko už pinigus tu negali įsigyti. Mano protas ir siela troško naujos aplinkos, išbandymų, klajonių, paieškų, atsakymų, spalvų. Man netiko artimųjų mintys „turi gerų darbų ir laikykis jų, pirk butą, be to, laikas gimdyti vaikučius“, man norėjosi

laisvės, laisvės nuo savęs, nuo profesijos, laisvės būti savimi, laisvės dėl laisvės. Suvokiau, jog „siūlomo nusipirkti buto, mašinos ir kažkieno gyvenimo“ keliaudama į didžiąją kelionę nepasiimsiu, tad kokia prasmė? Norėjosi įgyvendinti / sukurti kažką, kas suteiktų ramybės. Aš turėjau viską palikti tik tam, kad rasčiau atsakymus ir galėčiau susikurti save iš naujo. Taip ir padariau. O mamos noras, jog aš galėčiau stoti į mediciną ir tapti didžiai gerbiama gydytoja, ilgai mane persekiojęs išnyko. Kodėl? Kad ir kokia būtų apčiuopiama mediko profesija, jis dirba su žmonėmis, kurie dažniausiai yra nesąmoningi, serga, nes yra naivūs, gausiai vartoja cukrų ir plačiau pagalvojus yra savo norų silpnavaliai vergai arba reklamų aukos. Gydytojas yra bejėgis, be to, jis pats tampa galingos švytuoklės dalimi. Pažiūrėjus į daugumą gydytojų matai tuos pačius ligonius. Šia prasme dizainerio profesija apsiribojant drabužiais yra daug apčiuopiamesnė, juk rengiamės kasdien ir net po kelis kartus.

Taip kad, gerbiami tėveliai, jeigu jūsų vaikas nori studijuoti mados dizainą, – leiskite jam tai daryti, palaikykite, investuokite ir tikėkite suprasdami, jog viskam reikalingas laikas!

6 klausimai

Mados dizainas yra apipintas prietarais ir legendomis. Esmė yra tikėjimas savo jėgomis. Frazė „Pasiseka tik išrinktiesiems“ itin kvaila. Reikia išgirsti save, tai didžiausias šiandienos iššūkis, ypač sunkus šiandieniam pasaulyje. Jeigu blaško abejonės, greičiausiai dar reikia pastudijuoti, labiau įsigilinti į savo profesinį kelią ir pabandyti atsakyti į save kamuojančius klausimus. Ieškoti atsakymų ir veikti!

Vieną dieną po paskaitos prie manęs priėjo studentė ir pasiteiravo, ar aš jai galėčiau padėti. Staiga paklausiau – kas nutiko? Ji pasidalijo savo istorija, jog nuo vaikystės yra visų ignoruojama, nepastebima, jos dauguma nemėgsta. Ji vis eina prie žmonių, klausia, kas jai ne taip, bando keistis klausydama jų patarimų, keičiasi pati, bet situacija išlieka tokia pati – jos niekas nemėgsta. Ji graži, stilingai apsirengusi, maloni, mandagi ir naivi. Trumpai tariau, jog man atrodo, kad keistis reikia tiems, prie kurių tu eini. Šimto draugų gyvenime nereikia, turėtum būti dėkingas, jeigu turi bent vieną, bet labai gerą. Štai, čia yra šeši klausimai, ramiai atsisėsk, skirk kelias tylos minutes sau (išjungus telefoną, „Facebook“, muziką, šaldytuvą, lygintuvą ir pan.) pasiėmusi baltą popieriaus lapą. Jeigu bus kas nors neaišku, gali grįžti ir mes galime vėl pokalbėti.

Maždaug po dviejų mėnesių, t. y. vakar, grįžusi po akademinio susirinkimo, ant stalo radau laišką su *kompaktu*. Atsiverčiusi atviruką su geriausiais linkėjimais perskaičiau jos padėką ir parašytus žodžius:

„Brangi Agne, ačiū tau už „augimo modelį“. Atsakius į klausimus mano gyvenimas tapo aiškesnis, žinau, ką noriu daryti ir ko siekti. Suvokiau, kas man yra svarbiausia ir kaip ketinu to pasiekti. Viskas yra tiesiog puiku, o pasimetimo ir abejonių nebeliko (šypsnelė). Tikiuosi, neprieštaraujate, jog parašiau laišką, nes keletą kartų atėjusi jūsų neradau. Šis kompaktas jums su pianino muzika ir gražiomis dainomis. Sveikinimai (šypsnelė).“

Šeši klausimai, kuriuos kažkada radau landžiodama internete visa pasiklydusi savyje ir bandydama surasti Dievo mobiliojo telefono numerį (man labai reikėjo su juo pokalbėti). Tuo momentu jau kroviau į kuprinę 12 namie esančių enciklopedijų ir ketinau eiti gyventi į rūsį skaityti šias knygas tol, kol numirsiu. Įsitikinau dėl vieno – kas ieško, tas randa. Štai jie,

visi šeši, kurie įkvėpė, sudėliojo viską į „lentynėles“ ir paskatino nesustoti:

1. Kuo aš noriu būti dabar ir ateityje?
2. Kaip galiu tai padaryti?
3. Kas man trukdo to pasiekti?
4. Kokie iššūkiai manęs laukia šiandien ir rytoj?
5. Kaip aš žinosiu, jog jau pasiekiau tai, ir kaip save apdovanočiau?
6. Kokia yra galimybių kaina?

Viskas yra įmanoma

„Impossible is nothing“ („Nieko nėra neįmanoma“) – skamba „Adidas“ šūkis. Aš manau, jog šiame šūkyje yra per daug neigiamybės ir jį norėčiau pakoreguoti į „Possible is everything“, arba „Viskas yra įmanoma“. Manau, jog gyvenime reikia turėti tvirtą poziciją, kas siejama su žodžiu NE, tačiau kasdieniame gyvenime reikėtų vengti dalelių „ne“ ir jas keisti į „taip“. Pozityvas yra žmonijos esmė.

Dienoraštyje išliejusi mintis įsijungiau kompiuterį, internetą, ir pamačiau, jog iki „Adidas“ akademijos konkurso pabaigos liko tik trys dienos. Ėmiausi veiksmo. Šventai ir intensyviai eskizavau, dariau, kūriau ir pabudusi po trijų dienų jau su sukurtu profiliu „Adidas“ kompanijoje ir prisegta kolekcija pamaščiau „Kokia kvaila, tai juk tarptautinis konkursas, ir bus

nežmoniškai daug dalyvių. Tu patikėjai, jog gali tai padaryti? Patikėjai, jog gali kurti Y-3 ženklui? Patikėjai, jog tu gali dirti tarptautinėje bendrovėje?“ Taip taip, patikėjau (tu vidinis keistas balse, kodėl tau neišėjus kur nors pasivaikščioti vieną dieną, kažkur toli) po mėnesio, kai perėjusi pokalbį telefonu buvau pakviesta atvažiuoti į „Adidas“ kompaniją, esančią Vokietijoje.

Aaa!

Vėlyvo rudens ketvirtadienį skridau į „Adidas“ kompaniją (Hercogenauracho mieste), nes papuoliau tarp tų aštuonių laimingųjų, kurie pakliuvo į „Adidas“ akademijos finalą. Žavi gidė, avinti aukštakulnius, pristatė „Adidas“ miestą žaviai pamojusi ranka į platų tolį: „Štai, matot, ten tolėliau – mėlyni konteineriai, ten dirba mūsų dizaineriai, šis stiklinis pastatas – konferencijų salės, štai čia kavinė ir t. t.“ Grįžusi į penkių žvaigždučių viešbutį negalėjau patikėti tuo, kas vyksta. Lengvas šokas kelė paniką, aš niekaip negalėjau užmigti, o įsijungus televizorių puikavosi mano vardas ir pavardė bei sveikinimas laimingai atvykus į „Adidas“ kompaniją.

Iš viso – daugiau nei trys šimtai dalyvių, o pakliuvo tik 8: Niu-jorkas (korėjietė), brazilė, ištekėjusi už vokiečio, tamsiaodė iš Paryžiaus (kilusi iš Graikijos), suomė, vokiečių, singapūrietė, britė ir aš, lietuvė. Iš tiesų buvo labai gera ir, kad ir kiek pokalbių buvau perėjusi per savo dabartinę dizainerės karjerą, šis buvo įdomiausias ir sunkiausias. Viskas vyko dvi dienas su vokišku tikslumu ir greičiausiai vienos minutės paklaida. Savarankiškos užduotys, grupinės užduotys, pokalbiai, tavęs analizė ir dešimtys klausimų. Ir galiu drąsiai teigti, kad ant tų žmonių, kuriuos sutikau „Adidas“ kompanijoje, laikosi pasaulis. Keista, tačiau ne viską atsimenu, tai stresas.

„O kaip mano Milaną?“ – galvojau žiūrėdama į du indus oro

uoste, tuo momentu vienas iš jų mobilusis pradėjo kudakuoti kaip višta. Norėjosi vieno, viskas buvo baigta, kūnas troško tik šiltos lovos ir arbatos su imbieru.

Po dviejų savaitių eidama gatve žiūrėjau į žalią mirksintį žmogeliuką stotelėje, kuris netrukus persijungė į raudoną, vėliau į geltoną ir vėl į žalią ir taip be galo. Ruoštis, eiti, stoti, ruoštis, eiti, stoti... Pagaliau sulaukiau laimingojo skambučio, kuris pakeitė mano gyvenimą. Tai buvo gerasis skambutis iš „Adidas“. Sutarties negavau, buvau įvardyta kaip individualistė, kuri turi išmokti komandinio darbo. Atsisveikinusi ir padėkojusi iš karto prisiminiau savo bilietus į Milaną ir apie tai, jog jei jau esu tokia „užkietėjusi“ individualistė, privalau traukti savo keliu į savo „Laisvės būti“ paieškas. Džiaugiausi, jog man nereikės dirbti mėlynajame konteineryje. Per širdį nuvilnijo šiluma, veide atsirado šypsena, išsisklaidė visos abejonės, iš spintos išitraukiau lagaminą ir pradėjau ruoštis į Italiją.

Dabar aš tuščias, aš niekas. Studentė jau seniai nesu, mados dizainerės vaidmuo – jis yra, tik jį keičiu į kūrybines atostogas (esu girdėjusi, jog „Diesel“ dizaineriai kasmet yra siunčiami kūrybinių atostogų, užsienio šalyje jie ne tik atostogauja, bet ir renkasi medžiagą ateinančiam sezonui – lankosi sendaikčių turguose, perka knygas, fotografuoja, eskizuoja ir t. t. Galiausiai grįžę sumeta viską į krūvą ir užsiima minčių lietumi, dėl ko gimsta nauji kūriniai ir tendencijos), mados dizaino mokytoja – jaučiau, jog šiai pozicijai reikia laiko, tvirtumo ir brandumo. Apsirengiau drabužį „aš tuščias, aš niekas“, į smegenis įsidiegiau antivirusinę programėlę „Viskas yra įmanoma“, susikroviau daiktus, atsisveikinau ir išvažiavau į Milaną vytis savo svajonių: studijuoti kalbą, kultūrą, susitikti su naujais žmonėmis, fotografuoti, piešti ir dėl kūrybos išleisti visas savo santaupas.

6.) AŠ TUŠČIAS, AŠ NIEKAS

Intensyviai dirbau, bėgau, lėkiau ir vieną rytą suvokiau – aš tuščias, aš niekas.

Buvo labai keista, galvoje, rodos, netilpo mintys, kurias norėjosi užrašyti ant balto lapo... 2008-ieji man nebuvo lengvi metai. Tai buvo metai, kai aš tikrai pradėjau pažinti, tačiau ką, tuo metu negalėjau atsakyti. Tai buvo metai po studijų, tai metai po itin skaudžios meilės, tai metai su nauju žmogumi, tai metai, per kuriuos vėl pradėjau užčiuopti save ir savo siekius, tai metai – startas į 2009-uosius – mano metus – ir sakau mano, nes taip jautė mano siela. Joje pabudo šventė – džiaugsminga, linksma, spalvota, kupina polėkio, naujų ieškojimų, pažinčių ir aistros gyvenimui. Atsisveikinusi su baiminguoju vidiniu skruzdėliuku ruošiausi kažkur keliauti, į didelį pasaulį. Galvojau, kur aš buvau dingusi? Viskas priminė sapną. Ką aš mažčiau pastaruuju metu, kur aš buvau, kodėl mano akys ar žvilgsnis buvo kupini liūdesio. Kodėl mano balsas rėkė, kai aš norėjau gražiai kalbėti. Kodėl mano emocijos bangavo tarsi audringa jūra, o aš jaučiausi tarsi mažas laivelis. Kodėl mano mintis valdė skausmas, o aš beldžiausi į duris, kurių niekas negalėjo atidaryti. Aš pabudau. Dabar aš vėl pradėjau jausti, jog aš esu aš ir mano keliai tampa man vėl atviri. Kad ir kaip man buvo sunku, tiksliau, kad ir kaip blaškėsi mano siela, vieną naktį sapne ji išsiliejo aistringų šokių. Taip aš ir vėl skraidžiau, tik šį kartą šokdama, man taip buvo gera ir aš tikrai žinau, kad tai geras ženklas. Ir aš kartosiu aš, aš, aš, nes aš gyvenu, aš esu, aš myliu, aš jaučiu, aš noriu, aš skrendu, aš rašau, aš sapnuoju, aš trokštu, aš siekiu, aš ieškau, aš uostau, aš bučiuoju... Aš esu tas

drugelis, kuris aplėks visą pasaulį, aš esu pranašas, aš – kitas, aš aš, aš – žmogus, aš – moteris, aš – įsikūnijimas, aš – mokytojas, aš – žinovas, aš – ieškotojas, aš – siekėjas, aš – debesų ir svajonių kepėjas, aš – vykdytojas, aš – kūrėjas... Nes manyje yra jėga, manyje yra polėkis, manyje – meilė, manyje – aistra, manyje – šokis, manyje – vėjas, manyje – mintys, manyje – visuma. Ir aš pažadu sau, kad nuo šios dienos aš esu laiminga, mano kelias prasideda nuo šio šilto, saulėto, kvapnaus, šviesaus, garsiai tylaus, skanaus, svajingo, Milanu kvepiančio ryto!

Milanas

Dvi dienos prieš, arba „noriu pamiršti, bet vis dar jaučiu“.

Paskutinė Naktis. Užmigti negaliu. Nors visada šalta, šiuo metu iš karščio dega kojos. Dega ir tiek. Kaip bus? Kas bus? Kodėl nuolat prisigalvoju, o tik tada pagalvoju. Žadintuvas. 2.55. Keliuosi. Aš nevalgysiu, tik bananą. Laukas. Įšalusi mašina, lauke -17. Oro uostas. Lėktuvas. Bučinyš. Vilnius–Ryga–Milanas. Lietus. Šlapia. Mergaitė Monika (žavi, linksma, gera). Kinų kvartalas ir baisus šaltas apleistas butas. Makaronai su svogūnais (pykina). Esu pavargusi. Šeši žmonės. Kiauri langai, šalta. Prieš akis – baimė, nemiga, šaltis. Rytas. Tamsu. Vos pabudusi ir išsivaliusi dantis lekiu į mokyklėlę, kaip į tyrą šaltinio vandenį. Sau kartoju – viskas bus gerai. Žinau ir tiek. 440 eurų ir dvivietis kambarys su rusaite – tavo. *Si, si* tinka, tik, kad nebūtų taip šalta, kad tik nereikėtų nakvoti ant žemės. Parašiusi mamai graudų laišką per visą miestą lekiu į kinų kvartalą. Metro–autobusas–mano kojytės. Pasiklydau. Neatsimenu nei gatvės, nei namo. Gamykla, gamykla – skamba galvoj... Tas butas gamyklos kieme. Oi, kiek daug kinų. Ne, aš

neverksiu, tuoj rasiu tą vietą. *Bertini/A. Aleardi* kampas. Radau. Atsirakinu. Segu lagaminą. Tuoj viskas baigsis. Aš princesė. Princesės neverkia, joms pavyksta užsegti lagaminą, jos gali daug pakelti, jos mandagiai atsisveikina ir visada padėkoja, kad ir ką joms gyvenimas pateikia. Be to, joms visai patinka, kai nuo nervų ir lėkimo tirpsta kilogramai, tada ir joms „G-star“ džinsai šypsosi per vitriną. Šilta. Dušas. Švarūs drabužiai. Aperityvas. 12 valandų miegas. Mokyklėlė. Pamokėlės. Gera. Gera ir tiek. Kvėpuoju. Mano miestas. Aš. Šuniukas. Kakutis. O, ir dar vienas, jau antras. Iškelta galva ir per plauką išvengtas susidūrimas su trečiu. Aš šypsaisi. *Auch!*

Įlipau į š... Lekiu į butą.

Kambarys, lova, daiktai, muzika ir rankose „Adidas“ kedas, su kuriuo ką tik įlipau į š..., ir ant lovos gulinti knyga „Vieneri metai mėšle“... Hmmm... Aš taip ir sakiau, kad greitai tai nutiks. Dažniausiai žiūriu į dangų, bet labai retai į žemę. Milanas. Gatvės pilnos išmatų. Taip juokinga, plaunu tą batą, o afrikietė Debora žiūri ir linguodama galvą sako: „Sorry.“ Mane ima panika, nes negaliu išplaut, į griovelius sulindo. Einu į virtuvę, paimu kažkieno kinišką lazdelę ir batukas tampa švaručiuukas. Ši stebuklinga lazdelė kažkur dingsta be žinios... Geriu japonišką arbatą. Skani. Ne mano. Japonų mūsų namuose nėra. Aš nedaug įsidėjau. Aš ją radau. Londone irgi kažkas randa butus, namus ir ten apsigyvena kaip savuose. Arbata. Žalioji. Dar dabar jaučiu savo liežuvį, apvilktą keistu Rytų skoniu. Gera. Savotiška meditacija. Šeši eurai ir vienas kilogramas lukštentų krevečių. Pigu. Skanu. Einu valgyti... toliau galvoju apie ką tik išvalytą kedą, kuris tarsi primena „Adidas“ akademiją, ir mintys kaip būtų, jeigu būtų... Nieko ypatinga.

Leonardo da Vinci kalbų mokykla. Aš dievinu italų kalbą, kultūrą, emocijas ir juos, gražiausius pasaulyje vyriškosios lyties atstovus!

Gatvės pilnos žmonių, tautų įvairovė ir aš, kuri stovi atsirėmusi į kažkokią sieną, įsijautusi į stebėtojo vaidmenį ir bandanti rasti atsakymą tarp vidinės laisvės, aktualaus šiuo metu mados pojūčio ir artėjančio grįžimo namo. Galiu drąsiai teigti – taip, čia mada – įgimta. Matau vyrą, einantį greitu žingsniu ir vilkintį naujausią „Gucci“ dviejų sagų euro- (išaugtinį) kostiumą, kurį teko matyti tik fotografijose. Stilingi prabangūs batai, laikrodis, lagaminas... Siaura gatvele taip pat skuba solidaus amžiaus italė – 34 dydis, šilkinė suknelė, basutės su platforma, rankose daug popierinių maišų su pirkiniais ir mažytis šunelis. Nespėjus atsitokėti, šalia praeina labai stilingas vaikata su šviesiu paltu stumdamas seną, tiesiog su niekuo nesupainiojamą languotą „Burberry“ lagaminą. Norisi sušukti – pone, nors jūs ir neturite pinigų, iš kur toks stiliaus pojūtis? Ir staiga kažkokiai porelei iš Tolimųjų Rytų aš pasirodau egzotika spindinti savo odos baltumu, tad tenka su jais nusifotografuoti. Ir taip praeina tik trys minutės, o tai kaip dėl kitų mėnesių, praleistų Milane?

Kalbant apie mados pojūtį pirmiausia reikia ieškoti, tada pradėti matyti, tada jausti, ir tik tada norėti.

Mano mados paieškos tęsėsi toliau!

IEŠKOJIMAS:

Šeštadienis. Blusų turgus – „Fiera di Sinigaglia“. Indai, pietų amerikiečiai, afrikiečiai... Muzika, ritmas, *žolės* kvapas, smilikalai, nauji ir dėvėti drabužiai, knygos, komiksai, plokštelės...

BLUSŲ TURGUS: Sau įsakau – bėk nuo masių, ieškok ko

nors savo. Čia svarbu formos, sluoksniavimas ir proporcijos. Gausumas ir perteklius.

Madoje dominuoja miksas: pigus / brangus / dėvėtas / rastas / sukurtas / pavogtas / senas / naujas.

Per ilgus rankovės, per trumpos kelnės, oro pagalvėmis vadinami bluzonai, daugiašaliai dizainai ir visuma, susivedanti į funkcionalumą. Paltai su didžiuliais gobtuvais, uniforminiai vamzdžio formos patrupinti švarkeliai, blogai derantys vienas su kitu ilgiai, raštai, faktūros, audiniai. Aš – drugelis, pilve jau kelias savaites skraido drugeliai, jaunojo meksikiečio bučiniai mane veda iš proto!

MATYMAS:

Užėjusi į ledų butiką nustembu nuo spalvų ir skonių gausos. Garsieji Milano ledai. Juk ši skanioji spalvų paletė nuo jogurto, kavos, kakavos iki vyno gali tapti įkvėpimo šaltiniu slogios nuotaikos pilną rudenį. Ir mano spėjimas tampa teisingas!

SPALVINGAS (SKANUS) JUDĖJIMAS: judėk greitai, judėk spalvotai. Tai gatvės ir joje marširuojančių žmonių gausa, kupina vibracijos, prisitaikėliškumo, miklumo, lankstumo ir energijos. Madoje (manyje) dominuoja dviejų priešpriešų sankirta – lengvas / sunkus, smulkus / masyvus, lygus / raštuotas. Ji ilgainiui išnyksta. Drabužis iš išorės tampa masyvus, didelių formų, erdvus, talpus, čia dominuoja tik forma, spalva ir raštas. Jis derinamas su siaurais, išaugtiniais drabužiais. Vidus dvelkia paslaptimi. Aš šaukiu – drabužio vidus tampa gražesnis už išorę!!! Nesistenkime tiksliai įvardyti šios krypties spalvų, stenkimės jas pajauti savo vidumi. Rodikliu gali išlikti ledų spalvų paletė.

„Aš noriu su tavimi mylėtis“, – išgirstu netikėtą pasiūlymą

iš mergišiaus italo, nuo kurio drugelis, pasitaisęs sparnelius, pabėga su šypsena maštydamas: „Aš irgi daug ko noriu!“

JAUSMAS:

Lauke +35 °C, karšta, nusprendžiu atvēst... Šokolado butike nusiperku šokoladinių saldainių su raudonosios paprikos prieskoniais ir šaltos itališkos kavos... Skonis diktuoja gyvenimą.

GUNDYMO GALIA: tai nebyli kalba. Nuo senų senovės gundymo galia priskiriama moterims. Kalba kūnas.

Čia dominuoja viena spalva, žvilgsnis, moters kūno formos, daili eiseną, paslaptis, slapta aistra kažkam ir šaltas grožis. Drabužiuose itin svarbus vaidmuo atitenka spalvai. Juoda, tamsiai mėlyna, tamsiai pilka, tamsiai žalia, tamsiai ruda ir tamsiai vyšninė ši sezoną tiesiog pavergia ir užvaldo. Suknelės, sijonai ir palaidinės. Viskas priglundę, aptempta. Ilgis – mini arba vidutinis. Aiškus siluetas, jokių nereikalingų detalių. Vakaras, naktis... Transseksualų vakarėlis. Aš ir mano draugas italų architektas. Tu iki šiol nežinai, kas tavo antroji pusė? Vyras ar moteris? Man šypsosi, mirksi... moterys! Ei, Vali, bėkim iš čia, aš žinau – tai vyras! Mano antroji pusė – vyras! Mano vyras! Mano M! Tik kur jis???

NORAS: o čia gyvenimas prasideda naktį. Gatvės pilnos žmonių ir kiekvienas išėjęs bando puikuotis savo naujais kvepalais, įsigytais drabužiais, nauju draugu ar nauja gyvenimo filosofija. Milano gatvių podiumas atrodo lyg gundymo, aistrų kupinas poravimosi metas. PORAVIMOSI METAS: grrr... Žmonės poruojasi ištisus metus. Gamtoje patinėlis dažniausiai būna tas žavingasis, o patelė – blanki ir nematoma. Aš esu moteris, kuri tampa matoma – žavesys, apjuostas gėlėmis, ir lašelis agresijos. Šį kartą jėga, seksas ir pinigai – mano rankose. *Feminine*, arba moteriškumas, – tai priešprieša vyriškumui.

Moteriška moteris pasižymi taisyklinga laikysena, elegancija, patraukliomis manieromis ir vidiniu žavesiu. Svarbus faktorius, kuris nuolat dominavo ir dominuos, – prisilietimas, taip pat – žvilgsnis (į šoną, į žemę ir į jį). Namų šeimininkės tampa vyrų partnerėmis ir meilužėmis. Čia itin svarbus vaidmuo tenka aistringai rudeniškų spalvų gamai. Taip pat pavasario ir vasaros atstovui – gėlėms. Siluetai įvairūs nuo ilgų suknelių iki dailių kostiumėlių. Čia ypač aktualūs tampa apatiniai, slaptas moters ginklas. Tu graži! Aš tave myliu! Ateik lietui lyjant šlapiais bučiniiais pagerbti dainininko Michaelo Jacksono kelionės tolyn. Jis užgeso, dabar Milanai griaudėja lietum, prasidėjo audra. Žmonės, apsirengę plastikiniais maišais, bėga gatvėmis, restorane skamba jo dainos – likę, apsvaigę, nugrimzdę, su pagarba... Tavo raudonos lūpos ir aukštakulniai... Kas tu? Aš tik noriu Tave bučiuoti... Leisk man būti tavo tarnu, mano karaliene!

ieškau, matau, jaučiu ir noriu! Tu privalai nuvykti į Milaną!

Iš tiesų šios mano mintys yra iš pirmojo straipsnio, skirto lietuviškam mados žurnalui, kuriame buvau nusamdyta dirbti stiliste vienam projektui. Redaktorė, perskaičiusi jį, man tarė: „Jeigu tu būtum „kažkas“, na, supranti, įžymus žmogus ar garsi dizainerė, tada ši straipsnį mes būtina išspausdintume... bet iš straipsnio matau, jog gali rašyti. Kodėl tau neparašius apie...“ – ji bandė man pristinti temą / užduotį ar kažką, kuo aš netikėjau. Iš garsiojo žurnalo greitai pabėgau, jaučiau, jog tai ne man. Aš vis dar „kažkas“. Kas aš? Aš ne „kažkas“, aš jau DRUGELIS.

Mintis yra materija. Prieš keletą metų, kai atšvenčiau savo kalnų dviračio ketvirtąjį gimtadienį, netikėtai pradėjau jį ignoruoti, o parduotuvių vitrinose šaukte šaukė įsigyti naują, geresnę, gražesnę. Mano dviratis buvo labai geras, tačiau staiga pramintas „senoliu“ ir atvažiavęs į Milaną buvo pavogtas. Ech... O tada pradėjau gailėtis, ir dviračio neturiu iki šiol. Tai buvo pamoka, minčių galios pamoka. Savo senolio įkvėpta aplinkui pradėjau matyti dviračius – senus, naujus, surūdijusius, pavogtus, paliktus, pamirštus ir visus su savo unikaliomis istorijomis. Mano fotoaplankuose pradėjo rasti įvairiausių nuotraukų su dviračiais ir jų gyvenimais. Turguose, pakelėse, prie upės, parke, šalia sienos, išpieštos grafičiais, lekiančius mieste, nukritusius, svajojančius ir mąstančius su žmonėmis, be jų, visaip – naktyje, dienoje, tyloje, visur, kur mano akys matė. Tuo pat metu kartais mano kamera užfiksavo ir balandžius. Juos stebint mano galvoje gimė frazė „Žmonės balandžiai“. Balandžių yra visame pasaulyje, ir visur jie tokie patys, net Azijoje – susitelkę būriais, judina galvą ritmu „pirmyn atgal, pirmyn atgal“ ir ėda. Tai viskas, ką sugebėjau išvelgti. Man pasidarė baisu.

Eksperimentinio dizaino paskaitos metu savo studentėms daviau temą „Milanas – dviračių miestas“. Kiekviena studentė turėjo išsirinkti nuotrauką su dviračiu, laikinai padirbti Šerlokui Holmsui ir atrasti kolekcijos koncepciją bei legendą. Užduotis tiesiog pakerėjo mano studentes ir jau kitą paskaitą klausiausi pačių įdomiausių idėjų. Reda, išsirinkusi baltą dviratį, analizavo jo rūdijančias dėmes, kol galiausiai pasiekė origamio lankstymo meną. Alina pastebėjo, jog kiekvienas dviratis turi šešėlį, tad perpaišiusi juos rado pačių įdomiausių siluetai. Daiva išsirinko raudoną nuotrauką su dizaino savaitės „Campari“ firmos dviračiu, įsigilinusi į firmos niuansus sukūrė komercinių

suknelių kolekciją. Lietuvoje, „ArtViko“ madų konkurse, dalyvavo Reda ir Alina. Padovanojau joms po šokoladinį eurą ir palinkėjau ne tik kūrybinės, bet ir finansinės sėkmės. Jaunosios dizainerės varžėsi su visų meno aukštųjų mokyklų studentais. Beje, kolekcijos buvo iš eksperimentinio mados dizaino užduoties „Milanas – dviračių miestas“. Reda laimėjo „Grand Prix“, o Alina – pirmą vietą! Manyje įvyko lūžis. Savęs net neklausdama sau atsakiau į daugelį klausimų. Už paskutinius pinigų nusipirkau rožinio šampano, juk negalėjau kitaip! Jausmas, kai laimi tavo studentai, yra nepaprastai geras.

Šią temą pakartojau po poros metų su savo Malaizijos studentais. Man itin įstrigo Mei koncepcija, kuri pastebėjo tai, jog dviratis siejasi su laisve, tačiau mano duotoje nuotraukoje gausioje dauguma dviračių yra surakinti. Savo planuojama kolekcija ji pabandys išnarplioti šį rebusą. Keista tai, jog mane tai taip pat privertė susimąstyti, kodėl dauguma mano fotografuotų dviračių buvo surakinti. Tiksliau, kodėl kaskart mačiau tik surakintus dviračius?

Myliu nemyliu

Mano nuotaikos šokinėja nuo labai geros iki kažkokios komiškausiai tragiškos. Kvėpuoju. Kvėpuoju giliai ir išstumiui iš savęs blogas mintis. Viskas buvo, yra ir bus gerai. Aš rami, šviečia saulė, mylisi visas pasaulis. Kvepia. Mano mintys kvepia šokoladu, o skrandis gurgia kaip didelė žalia varlė. Man gera. Aš skrendu. Mintys. Aš bučiuoju debesis ir laižau medų. Aš nardau savo pašamonyje kaip žuvis ir laukiu genialios minties. Aš rami. Pasaulis – didelis, margas, spalvotas. Aš įsileidžiu į save pasaulį, atsipalaiduoju ir valgau trilapius. Mylisi indai, mylisi

brazilai, mylisi portugalai, mylisi italai...

Aš myliu Milaną. Jis mane žavi, gašdina, vilioja ir čia aš nuolat jaučiuosi apsvaigusi. Kiekvieną dieną – nuo noro namo iki beprotiškai didžiulės aistros likti ir atrasti vis naujus dalykus. Mano vakar – draugas Beppe – menininkas, dizaineris, tapytojas, žydrų akių turėtojas. Mano vakar – turgus šalia Porta Genovos stoties, daug pankų su šunimis, sendaikčių, mielių niekučių, drabužių, juoko, emocijų, gatvės muzikantų, tylaus džiaz, šlykštaus *žolės* kvapo ir tyliai ramaus miego. Mano užvakar – draugas Vali, architektas, žmogus, nežinantis, ar jo antroji pusė yra vyras, ar moteris, elegantiškas, pasitempęs ir be proto mielas žmogus. Mano šiandien – uždaryta mados biblioteka ir didžiulis augalų turgus *Naviglio Grande*. Mano šiandien – trys draugai – sodriai žalias bazilikas už du eurus, geltonų narcizų vazonėlis už tris eurus ir spanguolių puokštė, kuri vėliau man padovanos uogų (keturi eurai). Mano rytoj – pokalbiai apie madą. Mano šiandien – didžiulis noras likti, mano šiandien – startas įsikabinti. *Zona Tortona*. Dizaino savaitė. Kai vaikščiojau čia prieš mėnesį, nė neįsivaizdavau, kad ten gali kažkas vykti. Pasidariusi *Zona Tortona* pasą klaidžiojau po gatves. Kiek visko daug, kokie keisti ir įdomūs žmonės, dirbtuvės, baldai, papuošalai, prisistatymai, pateikimai, pavadinimai, reklamos ir begalės kitų dalykų. Net galva sukasi... Ieškojau, fotografavau, spoksojau, džiaugiausi, mačiau, galvojau... Ak... kaip man čia gera... Kiekvieną dieną svaigstu nuo gyvenimo Milane ir jaučiuosi labai laiminga.

O kas toliau?

Santaupos ištirpo, kompiuterio aplankalai pilni nuotraukų, dienoraštis – užrašų, galva pilna idėjų ir minčių. Keletą mėnesių vakarais teko padirbėti padavėja, tai įprasta Milane. Jais dirba visi, net ir tie, kurie dieną didžiudamiesi sako, pavyzdžiui, dirbu pas „D and G“. Sutikau labai daug įdomių žmonių,

menininkų, dizainerių, pasisėmiau gyvenimiškos ir visokios kitokios patirties, daug atradau, kai ką palikau, bet galiausiai nusprendžiau, kad laikas namo ir su 300 knygų bei įvairiausių mados katalogų grįžau į Vilnių. Aš norėjau kilti, bet tu mane traukei žemyn. Gyvenimas – ne kovos laukas. Leiskime visiems būti savimi. Ir jeigu kažkas tiki beprotiškiausiais dalykais, leiskime jam būti juo ir tikėti savo tiesa. Stebuklus sukuriame patys! Žiedas su drugeliu, kurį pati išsirinkau nežinodama jo reikšmės „Libera come farfala“ (liet. „Laisva kaip drugelis“) – mane išlaisvino. Kad ir kokie trapūs buvo mano sparneliai, aš išdrįsau pakilti ir išskristi. „Surakintų“ dviračių spynelės atsirakino. Aš pilnas, aš jau DRUGELIS!

Avataras

Kelnas. Prisėdau triukšmingoje kavinėje prie gatvės, šalia laimingojo viešbučio „Alegro“. Toks jausmas, kad čia irgi, kaip ir Italijoje, niekas neskuba nei keltis, nei dirbti. Rytinis Kelnas – kaip neseniai pabudęs kūdikis. Toks tyliai švelnus ir kvėpiantis pienu. Sėdėjau ant suoliuko ir prisiminiau Paulo Coelho knygoje aprašytą muzikos pratimą. Užsimerkiu, atsukau veidą į saulę ir pradėjau mėgautis garsais – Reinas skleidė vandens, valčių, laivų garsus, traukinių stotis aidėjo traukinių garsais, pravažiuojantys dviračiais žmonės... Kaip miela... kiti bėgantys skleidė rytinio sporto ritmą, o kažkas bėgdamas sustojo užsirišti batą, ir tuo momentu raktai, numesti ant žemės, skambėjo tarsi priedainis. Fone čiulbėjo paukščiai, čiauškėjo apsikabinusi ir įsimylėjusi porėlė, o mano tylus kvėpavimas tarsi bandė viską sujungti. Šalia strikinėjo paukščiukas ir rinko skraidančias plunksnas. Įdomi tavo misija, pamaniau. Norėjosi pradėti šokti. Mėgavausi, mėgavausi taip švelniai ir lengvai... Tada

pakilau eiti, prasilenkiau su mergina, ant kurios ausų kabėjo alaus kamštukų auskarai. Staiga pamačiau daug Reiną ir laivus piešiančių vaikų. Man vis dar keista. Patraukiau šokolado fabriko link išgerti kavos. Mano laikrodis rodė valandą daugiau nei tuo metu buvo Kelne, tad teko apsisukti ir grįžti šalia viešbučio. Gavau SMS. Profesorius parašė – susitinkam po valandos. Bet vis dėlto kaip įdomiai keistai keista. Atsakai sau į dar vieną klausimą – norisi keliauti, įgyti daugiau patirties, prasmingai ir įdomiai leisti laiką, rašyti knygas. Rašyti.

Komforto zona

Vakar naktį slampinėjom po akademiją su profesoriumi kaip kokie vaiduokliai.

Vakaro tema – savo komforto zonos atradimas. Juk viskas pakankamai paprasta – tu privalai susikurti / atrasti aplinką, kurioje tau be proto gera. Kas yra mano komforto zona? Žinai, kas? Laisvė būti savimi.

„3D Avatar“ kūrybinės dirbtuvės buvo labai įdomios. Studentai turėjo sukurti objektą, jį aprenkti ir priversti judėti. Aš buvau kviestinis dėstytojas, kuris kalbėjo apie madą, tiksliau, drabužius kaip avatarą (įsikūnijimą), kuriuo galime sukurti save. Pokalbio metu pristačiau ir savo Avataro (Įsikūnijimo) koncepciją. Studentams tariau: – „Maščiau, koks galėtų būti mano Avataras trimačiame pasaulyje. Įdėmiai žiūrėjau į savo nuotraukas – vaikystės, paauglystės, pastarųjų kelionių ir staiga pamačiau, jog kiekvienoje nuotraukoje yra vietos sparnams. Jeigu aš galėčiau sukurti save kaip įsikūnijimą, kaip mados pasaulio atstovė atsisakyčiau drabužių. Man užtektų nuogo,

atletiško kūno ir sparnų, kurie man padėtų paliesti Marsą. Aš viską turiu, trokštu tik skraidyti.“

Grįžusi iš Milano į Vilnių pradėjau dėstyti Vilniaus dizaino kolegijoje. Visa galva pasinėriau į kūrybinius projektus ir gyvenimą su studentais. Artėjantys metai prabėgo labai greitai ir buvo kupini pačių įdomiausių projektų. Suorganizavau kūrybines dirbtuves „I eksperimentas mada“, kurioje dalyvavo net trijų kolegijų studentai, renginį „Būk kūrybingas – mėlynai“, kuriame mėlyni buvo ne tik studentai, bet ir dėstytojai, kolekcijos, gėrimai, muzika... Paryžiaus kavinėje „pimpinom“ džinsus ir piešėm šypsenas žmonių veiduose, dizaino turguje pardavinėjom kūrybines idėjas, fotostudija ir fotoaparatai užė nuo fotosesijų, na, o mano studentų darbai puikavosi „Grand Prix“ eilėse. Gyvenimas atrodė toks žaviai nenusipėjamas!

Kūrybinis „A-uuu!“ įsijungė po gero pusmečio su klausimu „Gal tu gali daugiau, drugeli mielas?“ Taip, Aš Galiu. Netrukus gavau darbą viename didžiausių Azijos dizaino institutų tinklo koledže Kvala Lumpūre, Malaizijoje! Ir mano mados gyvenimo dizaino pažinimas tęsėsi toliau. Prieš ilgąjį skrydį susapnavau keistą sapną.

8

8 arba begalinės laisvės veikti idėja. Susapnavau keistą sapną: Stoviu ramsoje, tarsi scenoje, esu apšviesta spindulių ir aplinkui nieko nematau. Pasigirsta balsas (ramus, didingas, keliantis pagarbą).

Balsas: Koks skaičius atitinka žmogų?

Aš: 8.

Balsas: Kodėl?

Aš: Nes jį paguldžius išaina begalybės atitikmuo, o tai reiškia, jog žmogaus saviraiškai nėra ribų. (Tariu tarsi klasės pirmūnė.)

Balsas: Teisingai.

Tylos pauzė. (Jaučiuosi tarsi dalyvaučiau viktorinoje, lengvas nerimas ir sveikas jaudulys.)

Balsas: O ką gali pasakyti apie žodelį „kaip“, kuris dažniausiai kartojasi tavo galvoje forma „Kaip pasiekti? Kaip padaryti? ir pan.“

Aš: Tokio žodžio nėra. Reikia tiesiog veikti.

Balsas: Teisingai.

Daug delnų pradėjo ploti ir aš pabudau. Visą dieną nešiojau ši sapną ir prisiminiu kažkieno pasakytus žodžius – būk realistas ir siek neįmanomo! Po šio sapno vykti į Aziją jau nebijojau.

P. S. Man atrodo, tai buvo Dievas. Jis mus visus aplanko savaip, tikiu.

7.) AZIJA

Gimtadienio proga gavau dovanų kuponą pasilepinti ajurvediniu masažu. Pagyvenusi masažistė indiška suknele bei žavia šypsena pasisveikino, uždegė žvakę ir liepė nusirengti. Po kelių akimirkų aš jau gulėjau ant gulto ir laukiau atpalaiduojamojo masažo. Netikėtai ji manęs paklausė, ką aš veikiu gyvenime, ir vėl nuklydo mintimis kažkur toli.

„Tavo kojos ir rankos yra labai šaltos“, – tarė ji masažo pabaigoje. „Tą energiją, kurią skiri joms sušildyti, galėtum panaudoti, pavyzdžiui, kūryboje.“ Tada ji tarė, jog masažu galima sujungti kraujo cirkuliaciją, be to, svarbu mityba, sportas ir pozityvus, kupinas naudos gyvenimo būdas. Ji ir vėl nusišypsojo. Žiūrėjau į ją savo didelėmis akimis, nuo mano kūno sklido lengvai migdantis aromatas, tą akimirką bandžiau įsigilinti į jos žodžius, bet staiga suskambėjo telefonas ir realybė nusinešė mane kaip katinas pelę. Man prireikė keleto metų vis grįžti ir nutolti nuo to, ką ji pasakė.

Energija. Viskas yra energija. Net žmogus, kuris yra sudarytas iš šimtų tūkstančių dalelių, lekiančių dideliu greičiu, yra energija.

Dokumentų siuntimas, nesibaigiantys darbo pokalbiai telefonu, klausimai, atsakymai ir štai po mėnesio aš jau laikiau savo pasirašytą dvejų metų kontraktą dirbti mados dizaino dėstytoja Kvala Lumpūre, Malaizijoje.

Apie Aziją žinojau nedaug, gal tik standartinę informaciją (gražu, egzotiška, po medžius karstosi beždžionės, karšta, daug spalvų ir labai geri nuolat besišypsantys žmonės), na, o pasta-

rosiomis dienomis mano kompiuteryje vis sukosi „Youtube“ filmukas pavadinimu „Malaysia – truly Asia“ („Malaizija – tikroji Azija“). Pasitaisiusi savo rožinius gyvenimo akinius su savo M, kuris „įkrito į mano gyvenimą tarsi iš dangaus“, sėdome į lėktuvą ir išvykome 10 000 km nuo namų.

Aziją ketinu aprašyti sekdamą savo trijų „Moleskine“ bloknotų-kalendorių užrašais. „Moleskine“ mano gyvenime atsirado labai netikėtai, bet labiausiai pritraukė savo koncepcija. Trumpai aprašomoje „Moleskine“ gimimo istorijoje parašyta, jog tai legendinis bloknotas, kuriuo naudojosi pastarųjų dviejų šimtmečių menininkai ir mąstytojai, tokie kaip Vincentas van Goghas, Pablo Picasso, Ernestas Hemingway, Bruce’as Chatwinas. Šis bloknotas laikė savyje eskizus, užrašus, istorijas, idėjas, kurie vieną dieną tapo žymiais puslapiais populiariausių ir mėgstamiausių pasaulio knygų sąrašė. „Moleskine“ apibūdinamas kaip idėjų ir jausmų talpykla, arba energija, perduodama iš kartos į kartą. Šiandieniam pasaulyje šis bloknotas yra kultūros, fantazijos kelionių ir asmeninės saviraiškos virtualiajame ir realiame pasaulyje sinonimas. Tai kūrybinės profesijos partneris. „Azija“ – tai dvejų metų išbandymai, patirtys, drugelio virsmas laimingu ančiuku, pakeliui pavirtusiu dangaus paukščiu.

Tu gali.

Mano pirmasis „Moleskine“ buvo eskizų bloknotas, kuriame daugiausia piešiau, taip pat užrašydavau mintis ir pačius keisčiausius pastebėjimus. Pavyzdžiui, „O kapinėse auga palmės“, „Čia gyvena katės be uodegų“, „Šiandien drugelių parke bučiavau sušlapusius jų sparnelius“, „Varna sėdi ant kokoso“. Čia gimė piešiniai, iš kurių vėliau gimė mintys, čia po truputį pradėjau gimti aš, šiek tiek kitaip nuo skrydžio idėjos, aikčiojimo nuostabos Singapūre garsu „Wow“, pirmų namų pavadinimu Sucasa Kvala Lumpūre, tautų chaoso, keistų

minčių iki prabangiųjų renginių, žvėries prado ir laimingojo ančiuko koncepcijos. Antrasis „Moleskine“ – kalendorius / užrašai. Laikas – mano sąjungininkas. Aš užčiuopiau savo Laisvę Būti. Trečiasis „Moleskine“ – kalendorius / užrašai. Tai išsilaisvinimas iš savojo „Aš“, tai saviraiška per mados dizaino dėstytoją, rašytoją, šio pasaulio stebėtoją ir paprastą laimingą žmogų, kuriuo esame mes visi.

Pabusk.

Aš, kaip ir tu, noriu mylėti, priglusti, apkabinti, šypsotis. Aš, kaip ir tu – vieną dieną gimiau, aš, kaip ir tu – vieną dieną išeisiu.

Singapūras

Salvadoro Dali parodoje spoksėjau į ūsuotąjį dailininką be minčių, tik su plačiai atmerktomis didelėmis akimis ir galvojau „Aš noriu juo būti“. Valentino parodoje norėjosi spiegti kaip per koncertą – aš pirmą kartą iš arti pamačiau, ką reiškia aukštoji mada!

Singapūras yra Pietryčių Azijoje esantis miestas-valstybė, vienas iš keturių Azijos Tigrų arba Drakonų, tarp kurių yra Honkongas, Pietų Korėja, Taivanas. Pirmoji stotelė – penkių dienų mokymai Raffleso dizaino institute Singapūre. Jaučiausi kaip Alisa Stebuklų šalyje. „I like your hair!“ – šaukė mergaitė, žiūrėdama į mano garbanas. Dviračiu su karieta grįžom namo. Restorane prie dangoraižių valgėm krevetes, kaip gera – kokie skoniai, kokie kvapai. Užėjusią į drabužių parduotuves mane ištiko kultūrinis ir visoks kitoks šokas. Toks jausmas, jog 27 metus gyvenau mele. Gražesnių drabužių niekur nemačiau.

Čia visi stilingi, visi pasitempę, visi mokosi, dirba ir nerealiu greičiu juda į priekį. Skaniausias pasaulyje maistas, stypsantys aukščiausi pasaulyje dangoraižiai, švara, malonūs žmonės, gražiausios drabužių parduotuvės, aš su skambančiais nuo žingsnių aukštakulniais. Vienintelis žodis, nepalikęs manęs, buvo „Wow!“ visur, kur tik apsidairydavau. Aš net nustojau fotografuoti, nes čia norėjosi fotografuoti viską. Jaučiausi tarsi atskridusi į kitą planetą, tarsi iš jos kažkada buvau iškritusi, o dabar vėl grįžau kaip į namus. Kaip čia švaru. Kokie gražūs žmonės, tvarka ir precizika, rodos, nuo senos elegantiškos močiutės, einančios per gatvę, iki kiekvienos teisingai įsuktos miestą puošiančios lempučių, kuri greičiausiai yra ne tik taupi, bet ir tobulo dizaino.

Vėlesnės kelionės, iššūkiai, darbas, darbas, darbas į Singapūrą nuo be proto didelės laimės – muzika, ilgas kelias, saulė, atsipalaidavimas – per įtampą, nes mano M dar neturi vizos ir darbo, grasinimai iš pasieniečio, ilgos ir skausmingos mūsų abiejų analizės dėl to, jog šį kelią pasirinkome patys, iki kalėdinio Singapūro, sidabru išpurkštų reklaminių veidų, vietnamietiško restorano ant stogo su apžvalgos aikštele į naktinį miestą, beprotiškiausių nuotraukų iki manęs manyje per mane – laukimas baigiamųjų šou prabangiausiame viešbutyje, pokalbis su svarbiais žmonėmis iki noro / nenoro ieškoti / likti / tobulėti, tik kur? Kvala Lumpūre, Honkonge, Singapūre ar dar viename iš egzotiškų miestų? Kiek daug žmonių, kiek nuomonių, kiek stilių. Čia kitas oras, čia kitas maistas, pramogų pasaulis, kultūros, vertybės, čia kitas greitis... nuo bažnyčios iki musulmonų, prie savo šventyklos plaunančių kojų, nuo prisiminimo paglostyti vaikui galvą iki budrumo ir sąmoningumo to nedaryti čia. Dreba, dreba vidus.

Savaitę užtrukę kursai pralėkė labai greitai, apsvaiginta tobuliausio pasaulyje miesto valstybės (čia net nepardavinėja

kramtomosios gumos!) po penkių dienų išskridome į Kvalą Lumpūrą.

Salam Malaysia 1

„Salam Malaysia satu“, – pasisveikina žinių vedėja, kasdien primindama tautos vienybę. Daugelyje reklamų pavaizduoti trys – malajus, kinas ir indas, visi šypsosi, yra draugiški ir laimingi. Vakaraus televizijos kanalai transliuoja maldas, penkis kartus per dieną skamba miestas. Vieningoji Malaizija – tai projektas, vienijantis skirtingas tautas.

Tautų gausa gimdo chaosą, prie kurio iki šiol negaliu prirasti. Atsisėdome kavinėje „Secret Recipie“, užsisakėme pyrago su kava ir netrukus mūsų abiejų pakeltos galvos užmigdė mus keistoje tyloje: prie staliuko kairėje sėdėjo du vienas kitą išimylėję ir burkuojantys gėjai, šalia prisėdo keturi paaugliai, kurie atrodė kaip kinai, tačiau laisvai kalbėjo rusiškai, staiga pasirodė afrikietis, kurį tuoj pat praminėme genties vadu su palyda, dviem paprastai apsirengusiais palydovais, kurie prisėdo iš abiejų pusių. Jie pasidėję koją ant kojos krapštė pirštus, o kai buvo atnešti užkandžiai, vadas karalius valgė su šakute, o apsauga – rankomis. Staiga pro kavinę praėjo du fainuoliai „Anthony and The Johnson’s“ dainos žodžiais „Bet šiandieną aš esu tik berniukas, bet kai užaugsiu, būsiu daili moteris...“ tariant. Keista, neįprasta, ypač čia, musulmonų krašte, kur, rodos, tikrai visi laikosi taisyklių. Vietiniai vaikai turistų prašė pinigų, paslaptingosios arabės su juodomis sutanomis lengvai gąsdino, na, o visur aplinkui judėjo dar kalnas įvairiausio plauko žmonių, nuo keliaujančių „bagpackerių“, australų, rusų iki savo maistu besididžiuojančių bei įvairiausias paslaugas

siūlančių vietinių. Ir mes tyloje, be žodžių su šypsena veiduose ir vis šmėžuojančia mintimi „Ar gali patikėti?“.

Čia viskas kitaip. Adaptacija įvyko jau pirmąjį savaitgalį, kai M rankinę pavogė vagis ant motorolerio. Pasas, vairuotojo pažymėjimas, kortelės, pinigai... Toli nušmėžavo lekiantis motoroleris su mūsų santaupomis. Likom dviese, išsigandę ir pasimetę. Svarbiausia dviese. Na, užpildėm pažymą policijoje ir patraukėm toliau savo svajonių realizavimo link. M išsišiepęs pasakė: „Aš neketinu pasiduoti, o KL man kuo toliau, tuo labiau patinka. Pirmyn!“ Mūsų veiduose pradėjo atsirasti šypsenos, kurias kėlė nenuspėjamas gyvenimas. Juk tai tik daiktai, po velnių, svarbiausia, jog likome sveiki.

Pasirašę metų sutartį įsikūrėme dangoraižio „Sucasa“ apartamentuose. Gera būdavo ryte atsikelti, gerti japonišką arbatą, pro langą matyti pūpsančius kalnus, ištįsusius dangoraižius, lekiančias mašinas greitkelio, raudonuojančias traukinių juostas, karpančius dangų paukščius. Tai buvo tylus paveikslas, suteikiantis gyvenimui prasmės. Kasdienybės rutinoje nuolat buvome painiojami su turistais, nors, rodos, niekada nemūvėjome šortų ir neavėjome šlepečių. Taip nutinka ir dabar, kartais matai šaukiančias šypsenas „Welcome to Malaysia!“, nors ir gyveni čia jau beveik dvejus metus. Turiu pabrėžti ir tai, jog aš čia su savo spindinčiu odos baltumu, dabar jau ir baltais plaukais, esu žvaigždė. Mano kelias į darbą vingiuoja pro prabangius viešbučius, metro, ilgąsias perėjas ir prekybos centrus. Kasdien girdžiu bučinių skleidžiamus garsus, įvairius kalbinimus. Visa da šypsai, o mintyse jiems siunčiu ramybę, juk taip gyventi daug lengviau.

Maždaug pusę metų mane buvo ištikęs kultūrinis šokas, kuris pasireiškė dusuliu vakarais, alergijomis, ašaromis, paleistu pilvu (Azija) ir pan. Sunkiausia man buvo atrasti save šiame kultūriniame chaose, juk „multi-kulti“ tai ir reiškia, jog tu gyveni ne tik su malajais musulmonais, bet ir su žmonėmis iš salų genčių, kinais, indais, keliautojais ir įvairiausiais keistuoliais. Aš iki šiol negaliu priprasti prie nuotaikų šokinėjimo čia. Bet laikas bėgo labai greitai, akys nespėdavo fotografuoti vaizdų. Ir štai tęsiant „Mano šiandien, mano vakar“ temą dar keletas vaizdų iš mano dienoraščio:

Vakar dalyvavom dangoraižių pristatyme „Hilton“ viešbutyje. Mano vakar: juokingos gyvosios reklamos (reklaminiai kambariukai, kuriuose sėdi modeliai ir reklamuoja tam tikrus produktus, pvz.: rankines, golfo reikmenis, kompiuterius ir pan.), malajai, kalbantys skambančia anglų kalba, dainininkė, dainuojanti „You are super woman“ ir žiūrinti tiesiai man į akis, po mano ištartų žodžių „Thank You“, dar garsiau pabrėžianti „Super Woman“. Mano vakar – vaisės, sušių ir šviežios žuvies, įspūdingiausių pasaulyje desertų, kūrybingiausių Azijos virėjų ir paslaugiausių žmonių spalvos, mano vakar – aš, kaip aukščiausias žmogus tarp žmonių... man svaigsta galva, man gera... Mano šiandien „Batu Calves“: gaidys-melagis tak-sistas, nesuvokiamo dydžio šventykla, pikčiausios pasaulyje beždžionės, šimtai mažyčių laiptelių ir dienos kadras, kuri pavadinau „Moteris“! Man itin patiko jos pūpsančios krūtys, kaip du prisirpę obuoliai. Kaip gražu, dieviška, kaip gera būti žemės dalimi. Aš myliu Malaiziją!

Visas internetas tiesiog spiegia informacija. Tai taip vargina. Žmonės pardavinėja, prekiauja, apkalbinėja, diskutuoja, pristato tai, ko dar net nespėjo įgyvendinti. Aršus pasaulis. Ir štai esi tu, toks dar visai neatradęs savęs, arba, tiksliau, dar beieškantis. Ir ką? Pasaulis sukasi, lekia, rieda nepaprastai dideliu greičiu. Esi toks mažas, palyginti su juo, kasdien suki galvą, kaip tapti jo dalimi. Pasaulis tampa tavo kūrybos namais arba studija ir pačiu didžiausiu įkvėpimo šaltiniu. Kokia įvairovė! Kiek visko daug. Toks siaubingas vartojimas tave priverčia susimąstyti ir tu, dar neatradęs savęs, pradedi pertvarkyti arba įvedinėti tvarką į savo dar tobulai nesutvarkytą gyvenimą. Esi idealistas, sieki tobulumo, naktimis kovoji su vampyrais ir gyvatėmis, lipi dideliais kalnais arba bėgi nuo baltųjų ryklių, o aplinkui pilna kreivų veidų šypsnių. Ir ką? Tada vėl įlendi į save ir žiūri, kad tobulumui nėra ribų. Vėl prisimeni savo sapną – žmogus atitinka skaičių 8. Kodėl? Nes apverstas 8 tampa begalybės ženklu, o tai reiškia, kad tobulėjimui, tiksliau, žmogui nėra ribų. Pasimasąžuoji kaklą ir toliau rašai tai, kas pilasi iš tos „dėžutės“ pavadinimu galva. „Think out of the box“ – skamba mokyklos šūkis galvoje, bet ša..., ramiau, o ką daryti tiems, kurie neturi „box“? Jei turėčiau sparnus, eičiau paskraidyti, pavargau. Kaukia mašinos už lango... Tiesiog klykia ir toliau teršia mano mylimą žemę, kuriai tikrai artėja pabaiga. Reikia piešti, egiptiečiai piešdavo, nes bijojo mirties. Reikia reikštis. Tiksliau, kažkas metų metais į galvą kalė kažką, ką dabar norėtusi pasiėmus siurblių išsiurbti. Kartais kyta tokių minčių, kad pradeda atrodyti, jog ta galva visai ne mano. Netikusioms mintims pasakai – netikiu, ir paprasčiausiai gyveni toliau. Sunku atsilaikyti, privalai būti toks stiprus. Priklausai mados pasauliui. Ir ką? Madinga gerti „Starbucks“, valgyti visokius

sveikus / nesveikus / kaloringus tuos, be kurių nesi stilingas, bet privalai būti lieknas, sveikas ir tobulos odos savininkas. Netikiu. Tada tave apspinta farmacijos pramonė, dirbtinai sukurti sveikatingumo klubai, net dvasingumo kursai tampa mokami. Atmerki dideles akis ir pamatai, kad pasaulis tik apie „pirkti parduoti“. Kaip nyku. Kaip tuščia. Kaip baisu. Tada suvoki viena – reikia būti stipriam, o tiksliau, savo protu suvokti, kad tu viską gali. Kas nori, tegul juokiasi, kas nori – apkalbinėja, kas nori – nesustodami valgo, žiūri, diskutuoja... O tu esi tu. O tu esi tavo gyvenimas. Tu dabar gyveni. Tu dabar kuri, uostai, myli, lauki, dėlioji, verki. Geriau. Jau geriau. Kartais vakarais kauki kaip šuo savo mylimam žmogui „Kodėl taip sunku-uuu?“ O jis švelniausia pasaulyje šypsena tau taria, žodį „sunku“ pakeisk į žodį „lengva“. Tada tu toliau kauki „Kodėl taip lengva-aaa?“ Kikeni dviese ir kambaryje išsipila tylos puodelis, nes susimąstai, pakartoji dar kartą „Kodėl taip lengva-a?“ ir suvoki, kad sunku dėl to, nes viskas per daug lengva. Ironiška. Kaip viskas ironiška. Ak, tas kūno ribotumas. Ak, ta kūno spalva. Pasijunti kaip užburtame rate.

O kas toliau?

Pirmadienis, ir vėl į darbą.

Laimingas ančiukas

Kas yra laimingas ančiukas?

Laimingo ančiuko koncepcija atsirado labai netikėtai. Vieną dieną ant delno žmogaus, kurį myliu, sėdėjo krištolinis laimingas ančiukas, kuris manyje akimirksniu pažadino žvėrį ir mintyse

pažiro dešimtys klausimų:

„Metų draugystės proga tu man dovanoji laimingą ančiuką?! Įtampa kilo: Ak, tai tu mane čia taip myli? Laimingas ančiukas? Kokia aš nelaiminga! Mano draugas išprotėjo! Alio! Alio! Juk sakiau, „Chanel“... Jis manęs nemyli. Jis manęs negirdi. Faktas.“

Man akimirkai pritrūko oro, mintyse mados dizaino dėstytojas susikrovė visus daiktus ir pabėgo labai toli... Susigraudinau žiūrėdama į jo šypseną ir vos nepradėjau verksti, o tada jis tarė:

„Čia tau. Laimingas ančiukas. Ant vandens paviršiaus laimingas ančiukas atrodo labai gražus ir pūkuotas, bet po vandeniui jis visada dirba savo mažomis oranžinėmis kojytėmis. Tai tu. Niekada nepamiršk laimingo ančiuko, kai vieną dieną pabusi laiminga gulbe.“

„Ir, žinoma, tavo „Chanel“, – tarė jis, ištraukęs gražią baltą dėžutę su aukso spalvos kaspiniu.“

Per kūną perbėgo šiurpuliukai. Tylėdama iš susijaudinimo nusišypsojau, mintimis grįžau iš „toli“ (lėktuvas iš NY nusileido laimingai), išsikroviau daiktus iš lagamino, man buvo truputį gėda, švelniai pakštelėjau jam į žandą, nuraudau ir akimirkai palindau po stalu vaidindama, jog man niežti koją.

Laikydama ant delno laimingą ančiuką daug mažčiau.

Jo koncepciją pristačiau savo studentams sakydama, jog paviršiuje mes galime ir privalome atrodyti gražūs (reprezentatyviai apsirengę, mandagūs, klausantys ir mokantys išklausti – tikri jauni profesionalai), bet kartu nepamirškime „dirbti oranžinėmis kojytėmis“ (tobulėti, kurti, piešti, mąstyti, augti, siekti gerų rezultatų ir prisidėti prie šios žemės gerovės). Tai privalu žinoti

mums patiems. Pabaigoje tariau: „Žiūrint į jūsų darbus neturi jaustis prakaito kvapo. Turime pripažinti faktą, jog niekam neįdomu, kiek naktų jūs nemiegate dirbdami, visiems įdomus tik rezultatas. Kurkime ir skleiskime grožį.“

Su „Mirrors 2011“ baigiamuoju kursu važiuojame pirkti audinių ir aksesuarų kolekcijoms į Honkongą. Jau tada rezgiau mintį, jog šou dieną norėčiau savo studentams padovanoti po mažytį laimingą ančiuką kaip jaukų ir šiltą prasmės kupiną simbolį einant į priekį nesustoti. Visą savaitę nardėm po *Sham Sui Po* audinių turgų ir buvom paskendę kūrybinėse paieškose. Radau! Miniatiūriniai stiklo buteliukai, maži plastikiniai ančiukai, aukso spalvos juostelės. Grįžusi namo sukomplektavau mažytes dovanėles ir po kelių mėnesių įteikiau jaunesiems dizaineriams. Noriu tikėti, jog ši koncepcija pagelbės, kai bus sunku. Gyvenimas juk pilnas tiek daug iššūkių. Pirmyn!

Pabaigoje noriu pridurti: laimingo ančiuko koncepcija pasidalijau ir su daugiau žmonių. Keletą ančiukų padovanojau suaugusiems, net solidaus amžiaus žmonėms.

Vienas žmogus, kurį labai gerbiu, man tarė:

„O tu tikrai esi tikra, kad aš jau esu laiminga gulbė? Nebūčiau tuo užtikrintas.“

Šie žodžiai mane privertė susimąstyti.

Įdomu, pagalvoju, kaip atrodys tas rytas, kai aš pabūsiu laiminga gulbė. Ką jis reikš mano gyvenime? Aš būsiu kitokia nei esu dabar? Ar būsiu tokia pat? Koks tai jausmas? O jei tai neįvyks?

Bet tu gal jau šį rytą pabudai laiminga gulbė?

Tada labai džiaugiuosi dėl tavęs.

Jei tas rytas kol kas neišaušo, atsimink – tu toks ne vienas.
Nusišypsok.

Oranžinėmis kojytėmis dirbu nuolat. Mano pusbrolis iki šiol mane mėgsta vadinti Barbe šimtadarbe. Man patinka veikla, kartais sunku nusėdėti vietoje. Dvejus metus dėstau ir esu atsakinga už kūrybinius projektus Raffleso dizaino koledže Kvala Lumpūre, Malaizijoje, priklausančiame „Raffles Education Corp“, vienijančiai daugiau nei keturiasdešimt koledžų, esančių Azijoje. Džiaugiuosi turinti galimybę dirbti mados dizaino dėstytoja, stažuotis ir tobulėti bendradarbiaujant su Raffleso dizaino institutu Singapūre. Mano profesinį augimą papildė begalė mados renginių, seminarų, kūrybinių projektų, profesinių kelionių, parodų, tarp kurių verta paminėti trijų dienų seminarą-kūrybines dirbtuves „Asia Fashion Summit 2011“ Singapūre, japonų dizainerio Shingo Tokihiro kūrybines dirbtuves bei „Grand Prix“ projektus, laimėtus dirbant kartu su studentais („Parkson“ „Passport to Europe“, Malaizijos mados savaitės jaunųjų dizainerių konkursai, 2011 m., „Puma“ „Motospport 2012“ (Kvala Lumpūre), uniformų projektą „Elzecom 2012“ (Kambodža), audinių pirkimo kelionę su baigiamuoju kursu Honkonge, „T-wish“ kūrybines dirbtuves (Penango sala, Malaizija), kurias sukūriau, pristačiau ir įgyvendinau. Džiaugiuosi turėjusi galimybę bendrauti / pažinti garsiuosius Malaizijos mados vilkus (Billą Keithą, Williamą Liew, Terenzą Soo, Khooną Hooi, Teresą Thian, Jimmy Choo) bei jaunosius dizainerius (Jonathaną Liang, Silasą Liew).

Jeigu tu dabar iš kosmoso per stebuklingą žiūroną pažiūrėtum, kur aš esu, tai pamatytum mane pigaus parduotuvių molo, vadinamo *Sungei Wang Starbucks*, kavinėje, esančioje prie gatvės Kvala Lumpūro centre, vis dar bandančioje prisijaukinti šį didžiulį miestą. Gatvė pilna raudonų kiniškų žibintų, greitai po darbo namo lekia mašinos, šviečia vakaro reklamos, ventiliatoriai į veidą pučia vėsų orą, o šalimais prisėdo arabų šeima. Čia pat vaikšto besišypsantis vaikinys, pasikabinęs lentelę „Free Hugs“, o už poros metrų juokiasi jo draugai, pasiruošę fotografuoti artimų ateities minučių įvykius. Sėdėjau čia gal valandą ir leidau mintims dreifuoti – prisipažinsiu – aš sąžiningai tingiu eiti į Sėkmės sodą. Taip vadinasi mūsų antrieji Kvala Lumpūro namai – „Fortune Court“, arba Sėkmės sodas. Jie labai jaukūs, maži ir modernūs. Jie – miesto centre šalia griausmingosios Palangos (taip vadinu *Chankat* gatvę, nes labai panašu), gatvės pilnos restoranų ir visokio plauko pramogų. Mūsų vaizdas pro langą – į vidinę restoranų kiemo pusę, dėl to garsiojoje gatvėje mes užsisakome nebent atsigerti. Mažo šuniuko dydžio žiurkės, riebus, maždaug keturių centimetrų mokantys skraidyti tarakonai ir gan dažnas šiukšlių kvapas, ypač savaitgaliais. Butas kišenė, į kurį įlipame kiekvieną vakarą norėdami pasislėpti. Ant stogo turime sporto salę ir žydrą baseiną, kuriame plaukiojame gan retai. Dieną – per karšta, vakarais ne visada yra laiko, o ir mano oda jautri chlorui. Rytinis vaizdas – statybos ir statybininkai, kasdien švilpantys ar šaukiantys „o lia lia“. Rytinis vaizdas – pagiringa gatvė, pilna šiukšlių. Rytinis vaizdas – dangum važiuojantys traukiniai, styrantys pasistiebę dangoraižiai ir įvairiausių tautų žmonės – skubantys, susimąstę, valgantys, šlepsiantys (pagrindinis karštojo klimato apavas – šlepetės) ir apsimiegoję turistai, bandantys aplėkti ir pamatyti kuo daugiau.

Į naująjį butą persikraustėme praeitų metų liepos mėnesį. Jį susiradome per internetą.

Pradėjo lyti kaip iš kibiro!

Balti plaukai

Aš: Mama, mama, mama! Aš noriu baltų plaukų! – zyčiau diena iš dienos.

Mama: Kaip aš pavargau nuo tos mergaitės! (Truktelėjo už rankos.) Va, matai, kirpykla, dabar užeisim ir nudažys tave baltai, – pasakė griežtai kantrybės netekusi mama, kurią kamavau jau kelias savaites. Ėjau užtikrintai, tik pro kirpyklą mes praėjom, taip niekada ir neužėjom. Ši tema buvo baigta. Aš suvokiau, jog savąjį norą teks kuriam laikui pamiršti.

Aš svajojau apie baltus plaukus!

Mados dizaino dėstytoja: Jeigu tu nusidažytum plaukus baltai, atrodytum kaip angelas! (Priminė seną svajonę.)

Aš: Taip, – tyliai susimąščiau. Juk žodyje angelas sukeitus n ir g raides iš pirmųjų keturių raidžių susidėlioja mano vardas. Gal tikrai aš esu angelas, – pagalvojau tada, ir plaukų dažymą nukėliau ateičiai.

Ir štai po dviejų dešimtmečių ir po kelerių metų intensyvaus ieškojimo, kas aš esu, nusprendžiau – atėjo laikas baltiems plaukams.

Dar niekada nebuvo labiau užtikrinta. Drąsiai atsėdau į stilisto kėdę, užtikrintai pasakiau, ko noriu, ir po kelių valandų džiaugiausi puikiu rezultatu. Visa drebanti iš susijaudinimo skubėjau susitikti su savo M. Mane pamatę žmonės sveikinosi, kiti sakė komplimentus, o vienas vyriškis žiūrėjo žvilgsniu, kupinu susižavėjimo (aš Azijoje, balti plaukai čia gan retas dalykas).

Rankos drebėjo, na, o pirštai rašė žinutę: „Aš tavo saulė, aš tavo angelas, aš tavo begalybė!“

Kai Jis mane pamatė, taip pat pradėjo drebti.

Jis: „Tu mano žvaigždė“, – ištarė, bučiavo, apkabino, žiūrėjo, džiaugėsi ir taip be galo iki šiol.

Nerealizuoti norai siurbia energiją. Išsipildė kažkas ilgai nešiotų širdyje.

Balti plaukai – tai tik detalė. Kartais mane užklumpa nusivylimas dėl to, jog dauguma mato tik šį pasikeitimą.

Ir tebūnie!!

O tau aš panaši į angelą?

Nespalvotas žmogus

Prisimenu vaikišką knygutę su pasauliu be spalvų ir poną dailininką, kuris tą pasaulį nuspalvino. Tai buvo maža delninė knygutė, kurią galėdavau vartyti labai ilgai ir jos puslapiu leidavo man skraidyti neaprepiamuose mažo vaiko fantazijos kloduose. Būnant mažai, man itin įstrigo ir nematomo

žmogaus koncepcija, nes tuo metu buvo itin populiarius filmas „nematomas žmogus“. Galiausiai jau studijų metais save pradėjau suvokti kaip stebėtoją, savotišką nespaltoto nematomo žmogaus mišą, kurio Dievas slėpėsi detalėse. Nespaltotas nematomas žmogus yra nebūtinai tas, kuris neturi spalvų. Iš tiesų tai labai spaltota asmenybė, slepianti save po pilkais drabužiais. Kartą vienas labai gerbiamas žmogus man pasakė: „Viskas, prie ko tu prisilieti, tampa gražu.“ Šie žodžiai – mano esybės mantra ir aš jų nepaleidžiu iki šiol, tačiau šiandien man atrodo, jog viskas, prie ko „prisiliečiu“, pradeda įgauti spalvą, juk tai tas pats grožis, tik žodžiai kiti. Ir nesvarbu, ar tai būtų jaunas studentas, ar kolega, ar pasiilgta draugas... Aš spalvinu, tik ne visada spaltotai!

Pilkas skėtis

Prieš porą metų dalyvavau kelių dienų seminare apie Improvizaciją ir suvokiau, jog ji yra gyvenimo pagrindas. Pastaruoju metu stengiuosi nepaleisti šio jausmo. Įdomu stebėti save, kitus, jungti tai, kas, rodos, nesusijungia – atrasti, pažinti, priimti, įsileisti arba paleisti. „Swish“ į dešinę, „Svash“ į kairę, „Bang“ – numušti, „Bong“ – atmušti. Reikia būti lanksčiam kaip nendrė, jei pučia švelnus vėjas, lengvai gultis ant jo, jei stiprus – nesipriešinti ir lenktis iki galo, jei artėja smūgis, nemandyti jo atlaikyti, o „Swash“ arba „Swish“ būdu praleisti jį.

Atėjusią į koledžą mane pasitinka indas, mokyklos apsaugininkas vardu Bala su miela šypsena. Labai malonus, lieknas ir aukštas pagyvenęs vyras su raudonu tašku ant kaktos. Kiekvieną rytą tas pat ir taip jau dvejus metus iš eilės. Pabandysiu aprašyti tą minutę, kai jį pamatau. Malaizijoje nuolat vaikštau su

skėčiu, nes mano oda labai balta ir paprasčiausiai bijau sudegti. Su skėčiais pradžioje man labai nesisekė – jie lūždavo vienas po kito arba aš juos pamesdavau. Taip jau išėjo, jog galiausiai nuvažiavusi į Singapūrą „Muji“ parduotuvėje nusipirkau pilką, labai kokybišką skėtį, kurio laikymu žaviuosi iki šiol. Tad mūsų rytinė tema byli-nebyli-poros žodžiu su indu Bala kar-tais manyje pažadindavo irzulį. O viskas atrodė maždaug taip: pirmos dienos rytas – rodo į skėtį ir juokiasi, juk nelyja. Tada paaiškinu, kad saulė šviečia. Kita diena – rodo pirštu į dangų (suprask apsiniaukę, nelyja ir saulės nėra), tada į skėtį ir vėl juokiasi, paaiškinu – radiacija. Kita diena – vėl rodo į skėtį ir sako „naujas skėtis“, linksiu galva ir nusišypsau. Dar kita diena – mojuoja iš tolo, žiūri nustebeš ir susiraukęs, rodo pirštu į dangų (apsiniaukę, saulė nešviečia), klausia – kur skėtis. Šypsausi ir sakau, kad pamečiau. Kitą dieną – naujas skėtis (džiūgauja), po kelių dienų – juokiasi ir rodo, kad sulūžęs. Ir taip dvejus metus iš eilės, penkis kartus per savaitę, kiekvieną rytą žmogaus veide keičia mimikos vien tik išvydus mane ir mano skėtį vis užklausiant ir nusimenant ar su džiugesiu – sulūžo, pataisiau, pamečiau, įsigijau naują, „taip, šis medžiaginis, nes skirtas tik nuo saulės apsisaugoti“, ir t. t. Galiausiai po tiek daug skėtingų rytų aš pradėjau pasitikti jį su vis didesne šypsena lengvai mo-juodama skėčiu.

Išvada. Tai pats mieliausias žmogus, ir džiaugiuosi, jog su juo prasideda mano mokyklinis rytas. Jeigu mano skėčių istorijos kažkam yra pastebimos ir praturtina kažkieno gyvenimą, man nuo to tik geriau. Šypsausi. Gyvenu. Juk tai tokia žavi detalė! Juk tai dienos spalva!

Malaizija. Kai pirmą kartą pamačiau kates be uodegų, aš pagalvojau: „Kokie žiaurūs žmonės...“ Kai antrą kartą pamačiau kates be uodegų, man buvo keista ir šaltis perėjo per kūną, nelaukusi trečio karto, nutariau paklausti. Vieną vakarą važiauvau namo su kolege Lucy iš darbo, ji man pasakė, jog tai genai, čia tiesiog genai. Ji pasakė ir tai, jog kinai nemėgsta kačių, mat jų plaukai yra kenksmingi vaikams ir sukelia kvėpavimo takų ligas. Mano galvoje vis skambėjo frazė „katės be uodegų“ ir kartais išvydus tokią katę mintys kurdavo istoriją apie katę, kuri troško turėti uodegą. Dažnai jaučiausi kaip katė be uodegos, išvykusi į savo uodegos paieškų kelionę. Suvokiau, jog viskam reikia laiko. Nusprendžiau neskubėti. Galvoje vis skambėjo „devynis kartus pamatuok, dešimtą – pjauk“, „paskubėsi – žmones prajuokinsi“ ir pan. Nebesinori skubėti, lėkti ir daryti viską neapgalvotai. Noriu sistemingai apgalvoti, pasiruošti, žinoma, palikti langelį kvėpavimui ir atvirumui naujoms idėjoms. Šimtu procentų niekada nieko nesuplanuosi, bet pakoreguoti, apgalvoti, padaryti išvadas visada yra tikslinga. Tik dėl to galima judėti į priekį. Ir dar nereikia teisintis, geriau suklydus pripažinti ir pasitaisyti, o klysti reikia daug, juk taip lengviau įtvirtinamos gyvenimo pamokos. Ir mokomasi tik per save. Pasimetei, nežinai ką daryti, kankiniesi ir, rodos, tavyje kažkas kyla? Tu nesuvoki, ko nori – išlėkti, išvažiuoti, o gal likti, tau norisi staugti, galva, rodos, sprogs... Nerodyk to išoriškai, pasistenk pakilti su šypsena ir pirmas mažiausias veiksmas, kurį gali padaryti – išgerk stiklinę vandens. Gerk lėtai, mėgautis. Gal arbatos? Imkis veiksmo, skaityk knygą, stumk blogas mintis šalin. Reikia dirbti su savimi, nuolat. O galiausiai jei nieko nesinori daryti, yra itališkas posakis „dolce fare niente“ – „mėgautis nieko nedarant“. Labai svarbu yra atrasti savo komforto zoną, bet pirmiausia mokytis išvengti

konfliktų savyje. Suvienyti tuos du kovojančius pradus. Jų jėgą nukreipti tobulėjimo linkme. Svarbu yra ir nepamiršti žmogaus, esančio arčiausiai tavęs. Truputį sunku būna ne tik tau, bet ir jam. Be jo nebūtų tavęs tokios. Jausk dėkingumą, nes greičiausiai dėl tokio jo atsiskleidei ir sužydėjai tokia tu. Mylėk ir nieko nereikalauk bei leiskis būti mylima. Bent kartą per dieną primink sau, kas esi, primink sau, ko sieki ir kur eini, nepamiršk padėkoti, pabūti tyloje pats su savimi. MĖGAUKIS.

Pabaigoje apie Cundra, katę, kuri turėjo gražiausią pasaulyje uodegą, ir mano laiškas iš Milano jai:

„Cundra,

ši mėnesį aš atvažiuoju. Nepyk, kad pavėlavau... Nors tu ir turėjai vardą, aš vis tiek tave visą laiką norėjau vadinti „K a t e“. Kai mama pasakė, kad tu sergi, aš pagalvojau, kad tai laikina, ir tu greitai pagysi. Kai mama pasakė, kad tu nieko nevalgai, aš pamąščiau, kad Milane daug tokių, kurie nieko nevalgo... o gal tu nori būti „modelis“, „modelis Katė“, norintis demonstruoti „Chanel“... Kai mama pasakė, kad tavęs jau nebėra... Aš... Aš tvirtai jai pareiškiau, kad tu visada buvai nepriklausoma ir viską sprendei tik pati... Tad ir išėjimo datą pasirinkai pati...

15 metų!

Ar atsimeni, kai dar buvai mažytė? Nusipirkau tave turguje, parsinešiau namo ir nuo to laiko mylėjau... O tavo vėliau atsivesti penki kačiukai? Keturi balti ir vienas pilkas... O tavo naktinės išdaigos, kai neleidai niekam miegoti! O tavo keistasis morčius kas dvi savaites? Nuolat kupina aistros, erotikos ir „kažko daugiau“...

Labiausiai vertinu tai, kad ir kokia buvai nepriklausomybės karalienė, tu žinojai, kas yra tavo „laisvė būti“, nes ji tavyje

buvo įgimta. Aš galėdavau tylėti, niekam nieko nesakydama verkti, ir būtent tada tu draskydavai mano kambario duris, kad tik tave įsileisčiau. Taip miegodavai mano kambaryje savaitę, o vėliau ir vėl eidavai savo keliais. Žinai, svarbiausia, kad tu buvai. Mano mažytis baltas kamuoliukas. Myliu. Gero tau, Cundra-kate, skrydžio!“

8.) *DANGAUS PAUKŠTIS (INTERPRETACIJA)**

Aš – DANGAUS PAUKŠTIS ir tai yra mano nevaržomo skrydžio veikti idėja, tolygi norui PALIESTI MARSĄ.

Ar tave kada nors kankino klausimai: kodėl aš kitoks, kodėl nepritampu? Visi daro taip, o aš noriu daryti priešingai. Ar man pavyks? Kas man yra? Gal geriau patylėsiu... ir pan. Žinai, ką? Kylantys klausimai rodo, jog tu augi. Jei natūraliai nesikeičia tave supanti aplinka, tam ir esi Tu, toks unikalus ir nepakartojamas, kad ją pakeistum. Ramiau, tu toks ne vienas, kuris jaučiasi „kitoks“.

Ar tai blogai? Ne. Ar tai gerai? Irgi ne. Svarbiausia – būti savimi. Dabar tau gyvenimas pats sako – tavęs laukia geriau, gausiau, įdomiau! Pajudėk, apsižvalgyk, galiausiai pakeisk bent mažą detalę.

Svarbu žinoti, kas esi ir kur nori nueiti. Abejojantis žmogus ir lieka abejojantis. Svarbi ir disciplina, pomėgiai. Aplinką gali pakeisti lavindamas save, pvz.: noras išmokti kitą kalbą gali būti tavo durys į tavo kelią. Nauji žmonės, naujos pažintys, kelionės, pozityvus mąstymas praplečia mūsų pačių susikurtas ribas. Dažniau pasižiūrėk į veidrodį, esi unikalus, o tai jau geras startas. Pasistenk mąstyti plačiau. Juk tie „kalba“, dažniausiai gyvena kitų, o ne savo gyvenimą. Aš suvokiau, jog kiekvieną mano minėtą teiginį lydi iš tikrųjų patirtas išgyvenimas, o tai ir daro mane tvirta asmenybe. Aš jau žinau, nes aš jau patyriau.

Pasiimk baltą popieriaus lapą, piešk, rašyk, išgirs skave, keisk, imkis veiksmo ir atrask. Nepamiršk ir garso „Ša!“.

„Dauguma žuvėdrų skraidymo gudrybių pramoksta tik tiek, kad galėtų pakilti nuo kranto, o paskui grįžti atgal. Daugumai žuvėdrų svarbu ne skrydis, o maistas. Bet šiam paukščiui rūpėjo ne duonos kąsnis, jam rūpėjo skrydis. Labiausiai už viską Džonatanas Livingstonas Žuvėdra mėgo skraidyti.“

Kaip jautiesi? Ar atpažinai Džonataną Livingstoną savyje? Tavo skrydis yra tik iki kranto, ar tave svaigina ir traukia horizontai? Ar tu myli savo skrydį, būtent tokį, unikalų, tik tavo kuriamą, ar apgaulingų patarimų skrydžiai, primesti kitų, yra patrauklesni?

Gera, kai esi „būtent toks“ ir nesi vienas. Nusišypsok!

„– Ar galėtum ir mane išmokyti šitaip skraidyti? – pertraukė jį Džonatanas Žuvėdra, visas virpėdamas naujos nežinomybės akivaizdoje.

– Žinoma, jeigu tik nori.

– Labai noriu. Kada pradėsime?

– Jei neprieštaruji, pradėsime tuojau pat.

– Trokštu skraidyti taip, kaip tu, – tarė Džonatanas, ir jo akyse blykstelėjo keista šviesa. – Sakyk, ką turiu daryti.“

Šią istoriją apie nepaprastą paukštį žinau nuo vaikystės. Vakarykštė diena netikėtai man jį priminė ir aš nusprendžiau istoriją perskaityti vėl. Tai paukštis, kuris klausė savo širdies balso, klupo, kėlėsi ir vėl bandė artėdamas prie savo galimybių ribos, kurios šiame pasaulyje nėra. Jis daug kartų buvo pripažinęs faktą – aš tik žuvėdra ir reikia mesti iš galvos

kvailystes, grįžti namo į savo būrį ir pasitenkinti tuo, kas man skirta, bet skrydžio aistra jį gražindavo į tikrąjį kelią. Juodos mintys išsisklaidydavo kaip paryčių rūkas ir nugarmėdavo tolyn. Kokia įkvepianti ir nuostabi istorija! Jis tapo atskalūnas, o vėliau – legenda.

„– Kodėl, Džonatanai, kodėl? – klausinėjo motina. – Kodėl tau, Džonatanai, taip sunku būti tokiam pat, kaip ir kitoms Būriui priklausančioms žuvėdroms? Kodėl užsispyrei skraidyti palei pat vandenį kaip pelikanai ir albatrosai? Sūnau, juk iš tavęs beliko oda ir kaulai!

– Tegul aš būsiu vien oda ir kaulai, mama. Tik noriu sužinoti, ką sugebu daryti ore, o ko ne, ir tiek. Tik sužinoti.“

Tiek daug prasmės. Šis pokalbis man artimas ir primena mane. Tokių pokalbių su mama turėjau ne vieną, ji vis klausdavo, kas man darosi (kodėl man reikia taip toli išvykti, kodėl man neužtenka namų ir ramaus gyvenimo ir paprastumo?), o aš vis atsakydavau, tai eina iš vidaus, tik noriu sužinot, ką sugebu, ko ne, tik tiek. Aš pati sau tapau mokytoju per ėjimą į savo baimes ir diena iš dienos bandau pasiekti tą tobulą gyvenimo greitį kartais tapdama blogiausiu, o kartais ir geriausiu.

„– Pasiekęs tobulą greitį kartu priartėsi ir prie dangaus, Džonatanai. Bet tai nereiškia skrydžio tūkstančio ar milijono mylių per valandą greičiu, netgi šviesos greičiu. Nes kiekvienas skaičius – tai riba, o tobulybė ribų neturi. Pasiekti tobulą greitį, mano sūnau, tai būti čia.“

Sutinku, jog tobulumui ribų nėra, sutinku ir su tuo, jog tobulas greitis yra čia ir dabar.

Tai mano skrydis:

„Na, žinoma, kitaip ir būti negali! Aš esu tobula, jokių ribų nevaržoma žuvėdra!“

Man teko pasirinkti atskalūno kelią, bent jau šiame gyvenimo etape, ir tik vakar aš pasijutau mokytoja... mokytoja, kuri savo meilę gali išreikšti atskleisdama tiesą kitai žuvėdrai, galbūt ieškančiai bent menkiausios galimybės surasti savąjį kelią.

Ar žinai?

„Kuo aukščiau pakyla žuvėdra, tuo toliau ji mato.“ Šypsokis! Nepyk ant jų, Flečerai Žuvėdra. Išvydamos tave iš Būrio žuvėdros pakenkė tik pačios sau, vieną gražią dieną jos tai supras, jos praregės ir išvys tai, ką tu matai jau dabar. Atleisk joms ir padėk susivokti.“

Ar tau bent kiek aiškiau?

„– Iš tiesų kiekviename iš mūsų slypi didžiosios žuvėdros ir begalinės laisvės idėja, – sakydavo Džonatanas vakare ant jūros kranto susirinkusioms žuvėdroms, o skraidymo virtuoziškas – tai jau žingsnis pirmyn, nes šitaip atskleidžiama tikroji mūsų prigimtis. Turime atsisakyti visų mums primestų apribojimų.“

„Mes turime teisę skristi kur panorėję ir būti tuo, kuo trokštame, – ramiai atsakė Džonatanas ir pakilęs pasuko į rytus, savo gimtųjų vietų link, kur buvo įsikūręs būrys.“

Ei, drauge, aš tikiu tavimi, nes tu parašei laišką ir paklausei. Aš tikiu tavimi, nes tu ieškai atsakymų. Aš tikiu tavimi, nes tavo pasiteiravimas sujudino mano pasaulį. Tu turi galios, nes įkvėpei veikti. Ačiū tau!

Tikiu, jog abejonės dinga.

Savo atsakymą norėjau pabaigti prie jūros žiūrėdama į skraidančias žuvėdras ir įtvirtinti nevaržomo skrydžio idėją – idėją kurti, reikštis, įkvėpti, inspiruoti, skatinti, būti pavyzdžiu, mylėti! Bet šį rytą nusprendžiau, jog prie jūros nevažiuosiu. Mados dizaino dėstytoja nusprendė rašyti, rašyti ir tobulinti savo rašymo meną, nes tai lyg šaltinio vanduo jo ištroškusiam kūnui, tai stipriau už norą pamatyti jūrą, nusipirkti mėgstamą drabužį, tai net stipriau už dėstyto atsakomybę.

Tai – skrydis dėl skrydžio, tai neturi nieko bendro su „maistu“. Aš tapau paukščiu, DANGAUS PAUKŠČIU.

* Richard Bach, „Džonas Livingstonas Žuvėdra.“

Vizija

Mados dizaino paskaita. Mados studentai, užsidėję stilingas ausines, žiūri virtualių madų projekcijas. Mados dizaino dėstytojas savo baltoje jachtoje vaikšto po denį ir žiūrėdamas į skraidančias žuvėdras galutinai įtiki begalinės laisvės veikti idėja: „Taip, svarbiausia yra skrydis.“ Pučiant gaiviam vėjui naujausiomis technologijomis jis išjungia demonstruojamas madas lengvai suerzinęs ir sudrumstęs kelių miegančiųjų egzistenciją ir energingai pradeda virtualią paskaitą:

Sveiki, šiandien jūs turėsite pačią trumpiausią mados dizaino paskaitą.

Teorija. Aš pagalvojau apie garsą / žodį „Ša“, kurį ištariame, kai norime prisišaukti tylą, ramybę ar išgirsti save. Šis žodis

stebuklingas ir veikia ištartas garsiai, ypač lengvai suraukus antakius, įsmeigus žvilgsnį, sušukus ar dar pridėjus rankos mostą. Tačiau „Ša“ reikėtų dažniau sakyti sau, asmeniškai, ypač tada, kai protas kuria įvairiausias istorijas, pvz.: „Ech... aš niekada nebūsiu...“, „Jeigu aš būčiau tavimi, tai...“, „Viskas. Taip dirbau, taip stengiuosi ir niekam nerūpi...“. Tai mintys apie mitybą, sveiką nesveiką gyvenimo būdą, šeimą, karjerą ir viską, kas apjuosia mūsų gyvenimus. Leiskime protui dreifuoti. „Ša“ reikia sakyti garsiai ir sau, o tada koncentruotis į tai, kas svarbu. „Ša“ reikia sakyti ir tiems, kurie kuria tavo gyvenimą, pvz.: „Tu turi daryti tai ir tai, tada tau pavyks“, „Dabar pasispausk“, „Tu niekada neturėsi, nerasi, tau nepavyks, tu rizikuoji“, „Ne, ne, gal juokauji? Suprantu, jei turėtum daug pinigų“. Visiems šiems pasakymams reikia sukelti garsą „Ša!“, o tada kryptingai kurti savo gyvenimą pačiam, nebūtinai greitai judant į priekį. Privalu daryti tai, kas tave „veža“, tai vienintelė galimybė būti lieknam, gražiam, laimingam ir t. t.

Tad ŠA ir tiek teorijos šiandien!

Praktinė dalis. Šiuolaikinis pasaulis yra per daug greitas, tad mažiau kalbų ir daugiau veiksmo! Eidama ir žiūrėdama į žmones kartais vietoj jų matau šimtus knygų. Skirtingi dydžiai, viršeliai, turiniai. Kartais norisi prieiti ir paklausti – ar žinai, kad esi knyga? O jei tavo mirtis būtų virtimas knyga, gali man pasakyti, kokio storio ir dydžio ji būtų? O viršelis spalvotas ar vienspalvis? O turinys? O kam būtų skirta padėka? Kiek puslapių nugyvenau arba kokiame puslapyje dabar užstrigau? Ar tos paieškos ir lėkimas yra ėjimas į kulminaciją?

O jeigu tu parašytum pirmąją knygą, tai apie ką ji būtų?

Viskas prasideda nuo FILOSOFIJOS, į kurią sutelpa skraidančios ore idėjos, įvairiausios kūrybinės koncepcijos, asmeninė vizija ir misija, patirtis, eksperimentai ir veiksmas.

O dabar mados dizaino dėstytojas eina paplaukioti.

Jeigu turite klausimų ar norite pasidalyti mintimis, rašykite:

Agne_Vei@yahoo.com

Sėkmės, gero darbo ir iki pasimatymo! Dar susiskambėsime!

Mano mielas drauge,

aš ir vėl pradėjau valgyti vištų sparnelius!

Esu alergiška vištienai, tai nustatė alergologė, pas kurią lankiausi dar būdama paauglė. Nuo tos dienos turėjau vištienos vartojimą labai apriboti, tiksliau, bent metus, kad išsivalytų organizmas, jį visiškai nevirtoti. Nuo vaikystės itin mėgdavau vištų sparnelius, kuriuos valgydavau keistais etapais. Kiekvieną kartą, kai užeidavo „vištienos sparnelių valgymo bumas“, mano mama sakydavo: „Tai jau šitas vaikas kažkur vėl skris!“ Keista, bet taip ir būdavo, ir tai tęsiasi iki šiol.

Pabaigoje pasikartosiu – būkime vaikai, ŽAISKIM (VEIKIM) ir nieko negalvokim!

(Taip mano siekto suaugusiųjų pasaulio aš nesuprantu iki šiol. Dažniausiai patraukiu pečiais į viršų ir toliau einu žaisti).

Su meile,

Agnė Vei

NUOTRAUKOS

1

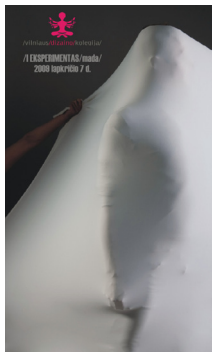
3

2

4

5

6

7

8

9

10

11

12

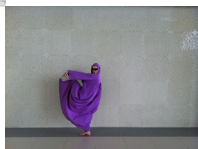
13

14

15

16

1 Kolekcija „Greiti ir įsiutę“ 2004 m. (žurnalo „Lilit“ nuotr., konkurso Habitus Baltija „Grand Prix“)

2 Kolekcija „Gyvenimas yra transporto kamštis“ 2005 m. (Delfi nuotr.)

3 Kolekcija „Soccus“ 2007 m. („Pix Studija“ nuotr.)

4 Kolekcija „Suvarstyk mane“ 2010 m. („Okto“ nuotr.)

5 Kūrybinės dirbtuvės „I eksperimentas mada“ 2009 m., Vilniaus dizaino kolegija (J. Kimsaitės nuotr.)

6 Kūrybinis projektas „Būk kūrybingas mėlynai“ 2010 m., Vilniaus dizaino kolegija (M. Ažušilio nuotr.)

7 Kūrybinis projektas „Pimp my jeans“ 2009 m. (J. Kimsaitės nuotr.)

8

Kolekcija „Per formą“ 2010 m., Vilniaus dizaino kolegija (J. Kimsaitės nuotr., studentė Reda Budvilaitienė, dėst. Agnė Vei, eksperimentinio dizaino kolegija, Art Viko konkurso „Grand Prix“)

Kolekcija „Injected“ 2010 m., Vilniaus dizaino kolegija (M. Ažušilio nuotr., studentė Alina Vaitkevičiūtė, dėst. Agnė Vei, eksperimentinio dizaino kolegija, „Art Viko“ konkurso pirmos vietos nugalėtoja)

9 „Adidas“ akademija „Mėlynasis konteineris“, 2009 m.

10 Kūrybinės dirbtuvės „T-wish“ 2011 m., Raffles dizaino koledžas, Kvala Lumpūras bei kinų vidurinė mokykla, Penango sala (asmeninio archyvo nuotr.)

11 Audinių pirkimo kelionė Hong Konge, 2011 m. (asmeninio archyvo nuotr.)

12 Agnė Vei ir mados dizaineris Bill Keith, 2012 m. (Stylo madų savaitės nuotr.)

13 (Iš kairės į dešinę)

Kolekcija „Untouchable Agony“ 2011 m., Raffles dizaino koledžas (Gavin nuotr., studentas Brad Paik Seung-Ho, dėst. Agnė Vei, baigiamųjų šou „Mirrors“)

Kolekcija „Fight or Flight“ 2011 m., Raffles dizaino koledžas (Raffles nuotr., studentė Alyssa Lee, dėst. Agnė Vei, baigiamųjų šou „Senses“)

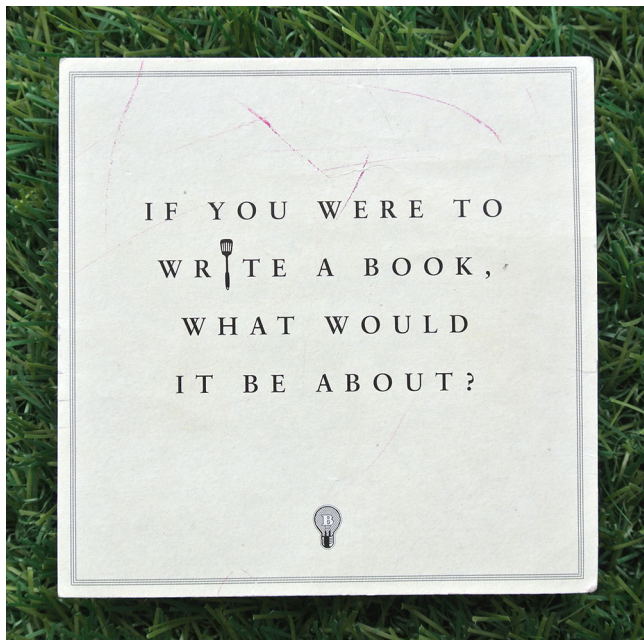
Kolekcija „Manimal“ 2012 m., Raffles dizaino koledžas (Gavin nuotr., studentė Gynn Ling, dėst. Agnė Vei, baigiamųjų šou „Hijau“)

14 Kūrybinės dirbtuvės, 2011 m., Raffles dizaino koledžas (asmeninio archyvo nuotr.)

15 Shingo Tokihiro kūrybinės dirbtuvės, 2011 m., (asmeninio archyvo nuotr.)

16 Agnė Vei ir Kvala Lumpūro Dvynių bokštai, Malaizija 2012 (nuotr. Marius Kas)

Tu esi knyga. Išdrįsk paklausti savęs:

„Jeigu tu rašytum knygą, apie ką ji būtų?“

